

TRŮN

KLAM JE TOU NEJZVRÁCENĚJŠÍ HROU ZE VŠECH

PADLÝCH

KERRI MANISCALCO

AUTORKA BESTSELLEROVÉ SÉRIE
KRÁLOVSTVÍ PROHNILÝCH

Throne of the Fallen
Copyright © 2023 by Kerri Maniscalco
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Valentová, 2024
Cover © Gregg Kulick, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5257-7 (pdf)

TRŮN PADLÝCH

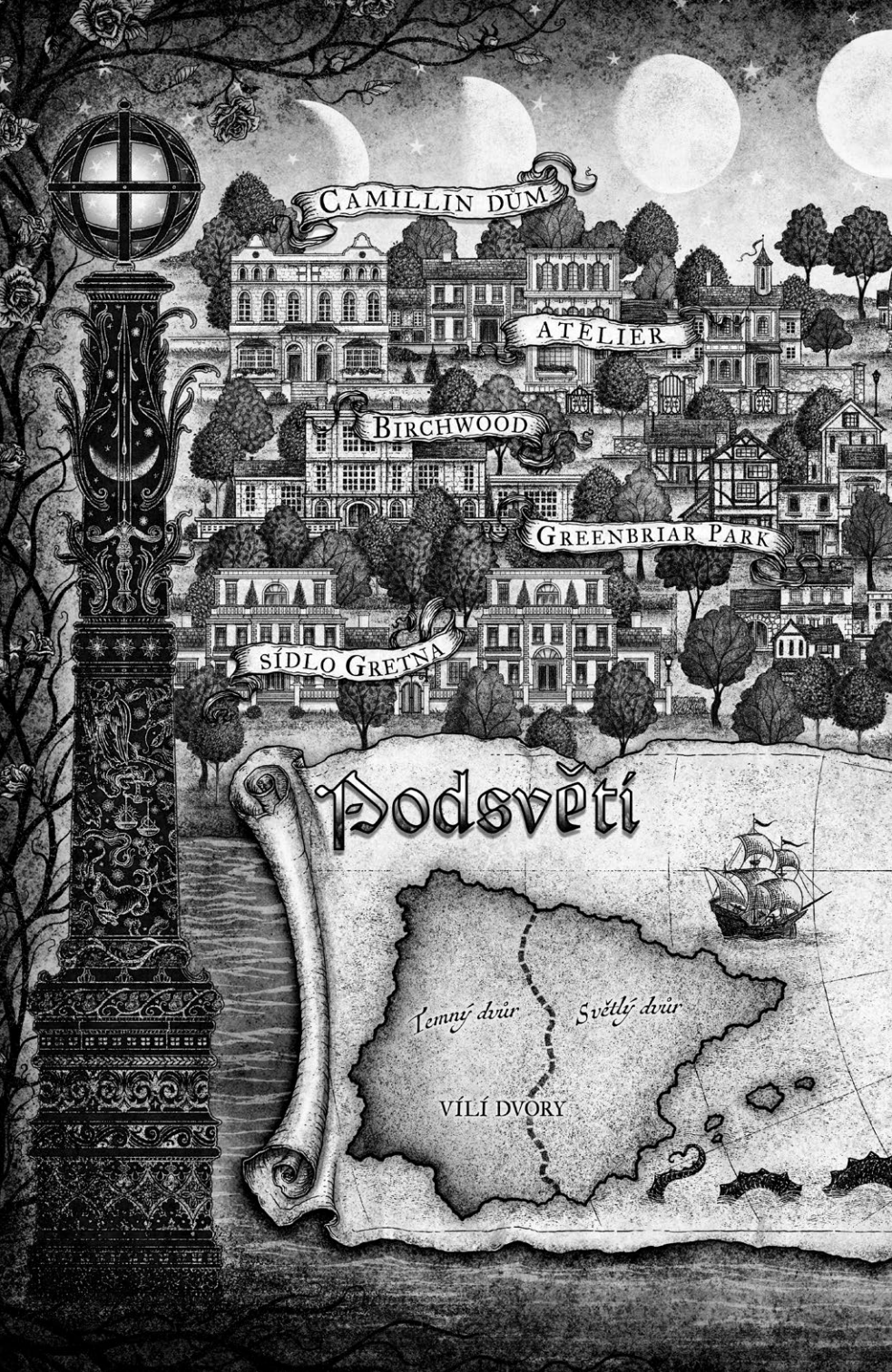
KERRI
MANISCALCO

První díl ze série *Princové hříchů*

přeložila Martina Valentová

*Těm, kteří beznadějně propadnou kouzlu
zlé pohádky a zamilují se do zloducha.
Tato je pro vás.*

CAMILLIN DUM

ATELIER

BIRCHWOOD

GREENBRIAR PARK

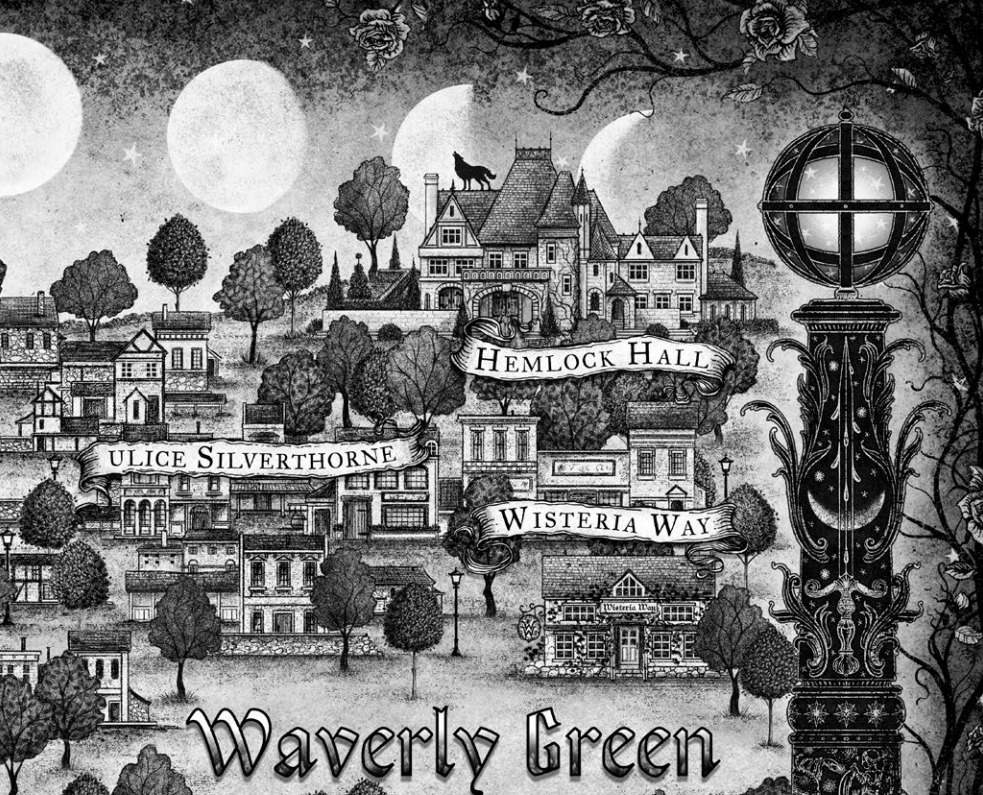
SÍDLO GRETNÁ

Podsvětí

Temný dvůr

Světlý dvůr

VÍLÍ DVORY

Waverly Green

Ctnostní džentlmeni nejsou tak příjemní
jako zkaženě hříšní muži neřestí.

Balady hříšných, svazek první

V městečku zvaném Waverly Green, které se trochu, ale ne tak úplně podobá regentskému Londýnu, vidělo několik smrtelníků podivné, nevysvětlitelné události. Někteří s vlastními tajemstvími (jako slečna Camilla Antoniusová) zaslechli zvěsti o záhadné podzemní říši plné neřestí, kde sedm démonických princů vládne sedmi smrtícím dvorům protkaným hříchem. Ve Waverly Green se magii nevysmívají, ale ani se o ní otevřeně nemluví. Ovšem jen dokud se někdo neodváží na ilegální temný trh, o kterém se proslychá, že vystavené, ukradené artefakty jsou prodchnuty mystickými silami a obchodníci ve skutečnosti možná nejsou lidmi...

Aniž by o tom Camilla nebo kdokoliv v Green věděli, nedávno se v té prohnané říši zlomila kletba a osvobodila jednoho hříšně hezkého prince.

Na rozdíl od většiny příběhů princ, který teď přichází pro Camillu, není vůbec pohádkový. Jenže jako všichni padouši v pohádkách i tento temný princ by se mohl nakonec zmocnit jejího srdce.

Pokud se jí nepovede nemožné a neuloupí jeho hříšné srdce jako první...

PROLOG

ROD INVIDO

O NĚKOLIK DESETILETÍ DŘÍVE

„Zpropadený vílí parchant.“

Princ Invido hleděl na smaragdové pírkó, které zrovna vypadlo z rozbaleného pergamenu v jeho ruce. Z toho výsměchu mu hromově bušilo srdce. Najednou ho pálilo mezi rameny, potřeba přivolat křídla byla skoro bolestivá.

Ten zmetek rozhodně věděl, jak Invida tvrdě zasáhnout.

Kouzlo vytetované na peru vyzývavě zářilo.

Bud' připravený.

– L.

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a vyhledal svůj odraz v pozlaceném zrcadle na opačné straně místnosti, pozoroval se pohledem někoho, kdo si cení umění, včetně zručného umění klamu.

Navenek se tvářil klidně, dokonce znuděně. Ztělesnění vznešené lhovosti. Téměř černé vlasy měl dokonale učešané, chladné arogantní rysy v nezbedném úšklebku, kterým snadno nalákal milenky do ložnice.

Šlo jen o další krásný klam.

V nitru zuřil, ten pocit plál tak divoce, že by jeho bratr Ira, král démonů, mohl ze svého kruhu pocítit rozruch a nakonec by přišel slídit.

Invido se během let zdokonalil v předstírání. Nutnost, aby zachránil svůj dvůr.

Věděl, co ostatní vidí, když se na něj podívají, nic než masku, již stvořil, pěkného bezstarostného prince, který má rád hry a hádanky. Moc dobře chápal, že elegantní oblečení a odzbrojující dolíčky, kterými zřídka blýsknul, představují další dvě zbraně v jeho arzenálu. Chytré způsoby, jak skrýt nebezpečného démona číhajícího pod ostře řezanou fasádou, nelítostného prince, který už dávno ztratil jakoukoliv morálku, když došlo na dosažení jeho cílů.

Invido zvedl prkno, skoro uctivě hladil palcem smaragdové peří, dokud ten pocit neustoupil něčemu temnějšímu.

Prkno mu mělo připomenout doby, kdy měl hrany spíš jemné než tvrdé, a samotný vzkaz byl varováním, že začíná nová hra.

Bud' připravený. Přicházela výzva, kterou měl Invido v úmyslu vyhrát. Víc než půl století čekal, až tato hra začne, a přitom sledoval, jak jeho dvůr s každým rokem zvolna propadá zkáze. Protože byl Invido mírný, protože udělal tu jedinou chybu, všechny je ztratil.

Takové bylo tajemství, které nezůstane před jeho bratry dlouho utajeno, obzvlášť pokud to tak půjde dál.

Známky se už ukazovaly dost jasně, kdyby se někdo pozorně díval. Dalo se to vyčíst z toho, jak byli Invidovi dvořané čím dál zmatenější, z těch půlvteřinových odmlk během hovoru. Jako by si nemohli vzpomenout, kde jsou nebo s kým mluví.

Zatím to trvalo jen chvilku, ale zhorší se to. Čas se o to postará.

Invido věděl, že ten vlík parchant bude hru protahovat, počká se začátkem, jak dlouho to půjde, jen aby Invida co nejvíc oslabil. Invido, jako všichni jeho bratři, čerpal sílu z podněcování svého hříchu. Ale dvoru v ohrožení nikdo nezáviděl.

Pád jeho dvora by uvrhl říši v chaos, dal prostor jiným (třeba prohnanému pánovi hry), aby se do ní pokusili proniknout.

Kdyby Invidovi bratři věděli, jak je situace hrozivá... no, ujistí se, aby to nikdy nezjistili. Ať si myslí, že hraje další lehkovážnou

hru a nepohání ho nic jiného než potřeba vyhrát, aby probudil závist, podnítil svůj hřích.

Od tak pečlivého pleticháře by neočekávali nic menšího.

Invido si naposledy prohlédl svou tvář v zrcadle a ujistil se, že nejdou vidět žádné trhliny, že jeho oblíbenou maskou neprosakují ani náznaky pravých pocitů, potom si schoval pírko do vesty a zmačkal vzkaz.

Až přijde čas, Invido to rozehraje. Získá zpátky, co mu patří, vzkřísí dvůr a už nikdy neohrozí svůj kruh tím, že by se nechal zaujmout smrtelníkem.

Invido vhodil pergamen do krbu, pozoroval, jak plameny ničí dopis od toho prokletého zmetka, a přísahal, že se dočká dne, kdy i pán hry shoří na popel.

Stejně jako oheň zkrocený v Invidově soukromé studovně i on ve svém nitru žhnul.

O NĚKOLIK DESETILETÍ POZDĚJI

„Hej! Nechceš si osedlat ten slavný klacek, který mám namalovaný na stropě, zlato?“

Jak lord Nilar Rhanes klopýtal po schůdcích ke trůnu a posmíval se pověstnému uměleckému dílu v Invidově ložnici, matně si uvědomoval, že kromě zjevné zrady, které se dopouští, s ním něco není vůbec v pořádku.

A ať se snažil sebevíc, nijak mu nezáleželo na tom, aby s těmi nevhodnými šaškárnami přestal.

„Kdo chce vidět, jestli život opravdu napodobuje umění?“

Rhanes ukázal na vlnadnou brunetu, která stála nejbliž.

Ani za nic si nemohl vybavit její jméno, což mu připadalo docela divné. V hloubi duše cítil, jako by ji znal věky, a nikdy po ní chlípně nepošilhával jako nějaký zvrhlík z rodu Lussuro, z jednoho z konkurenčních dvorů.

Jakákoliv podivnost, kterou cítil, se hned vytratila.

„Ty tam!“ zakřičel hromovým hlasem.

Zvedal kolena vysoko a promenádoval se před třpytivým trůnem jako naprostý hlupák, nohy se mu zjevně pohybovaly samy od sebe.

„Posaď se mi na klín, lásco. Mám pro tebe ohromný dárek.“

Rhanes popadl svého ochablého ptáka a dámy se zahihňaly.

„Jestli tě tam Jeho Výsost objeví, jsi mrtvý!“ zavolal na něj... lord... kdovítkdo.

Rhanes zavrtěl hlavou, zkoušel si ji pročistit. Musel vypít mnohem víc démonrůvkového vína, než si pamatoval. Dokonce ani v mládí se neožral tak, aby zapomněl jména přátel.

Jsou to jeho přátelé, že jo?

Pohlédl na napůl povědomé tváře shromážděných pánů a dam, opilou skupinu dvanácti, třinácti dvořanů, když počítal sebe. Kromě Rhanese, který měl na sobě červenou, byli všichni oblečení v lovecké temně zelené. Ty barvy a čísla mu připadaly něčím významné a trochu zlověstné, když vtom si všiml, že se blíží dvanáctá.

Půlnoc.

Myslí mu proběhly záblesky z dřívějších událostí večera. Dal by ruku za to, že noc nezačal oblečený v červeném obleku. Nebyla to jedna z barev Invidova rodu.

Vystřelil mu tep, když se z mlhy vynořila slova.

„Sice lila mela.“ Ta fráze byla bizarní. Nemohl si vzpomenout, jestli už ji někdy slyšel. Ale musel.

Všechno měl v hlavě pomíchané a špatně. Kromě...

Něco se dělo s dvorem. Něco, o čem se mluvilo jen šeptem ve tmě, potom to bylo zapomenuto, chybělo to. Něco zásadního.

Přestal si své obavy všímat stejně rychle, jako se objevila, přinucený pokračovat v posměchu, jako kdyby byl loutka, jejíž provázky ovládá neviditelná ruka.

„Pojď sem, mrško.“ Rhanes začal přirážet boky, předstíral, že ohnul chichotající se brunetu. „Zapomeň na ložnici, ať nám všichni závidí, jak mě rovnou tady vykouříš!“

„Nemůže nic vykouřit, když to nenajde, co?“ vykřikl někdo.

Rhanes přimhouřil oči, nejistý, jestli je ten mlžný závoj skutečný, nebo jen výplodem fantazie. Vysoký blondýn s úsměvem ostrým jako břitva si razil cestu davem.

Poznal ho. Alexei. Princův zástupce.

Jestli se tady ochomýtal upír, Jeho Výsost pravděpodobně nebude daleko...

Rhanesovi se panikou sevřel žaludek, potom jeho pozornost upoutalo náhlé vyzvánění zvonů na věži. Nastala hodina duchů.

Hlasy, celé tisíce, začaly šeptat, jak se s každým posunem velké ručičky blížila celá.

Jsou to vzpomínky? Konečně se očisťují?

Proč ho napadla taková směšná věc? Chtěl si vzpomenout, kdy naposledy se napil z poháru. Možná to potom skončí. Ať už je to cokoliv.

Rhanes si zakryl uši a pevně zavřel oči. Kakofonie hlasů stále zesilovala.

Najednou se sjednotily a zřetelně z nich vynikla ta podivná fráze.

Sice lila mela. Sice lila mela. Sice lila mela. Sice lila mela.

„Sklapni!“ zařval a vysloužil si pár dalších posměšků.

Rhanes pootevřel oko. Zatraceně. Opil se, jak hřích káže. Nikdo teď nemluvil.

Doklopýtal ke trůnu, rozhodl se risknout, že rozzlobí svého prince, hlavně když se místnost přestane točit. Potřeboval jen chvilku klidu, nadechnout se, přemýšlet. Kdyby si tak dokázal vzpomenout...

Jakmile se posadil, všechno se se zaskřípěním zastavilo.

Každý pán a dáma se zhroutili na nehybnou hromadu na šachovnicové podlaze, jako rozházené figurky.

Hra. To se muselo dít. Princ o tom bude vědět určitě. A Alexei prince najde.

Rhanes strnul, pátral po upírovi, ale nikde Alexeie neviděl.

„Co to...“

Zvony přestaly vyzvánět. Konečně nadešla půlnoc.

Kolem trůnu se vinul temný kouř, přinutil Rhanese, aby si přitiskl k nosu rukáv, pálily ho oči. Hledal zdroj a zahlédl se v zrcadle na opačné straně místnosti, hrůzou mu spadla čelist.

Půlka trůnu zůstávala netknutá a tu druhou, tu část, kde teď seděl připoutaný magií, zachvátily plameny.

On hořel.

Ať už ho předtím obklopovala jakákoliv mlha, rázem zmizela a Rhanese rychle a tvrdě zasáhla realita. Řval, když ho naprosto opravdové plameny šlehalo jako sadistický milenec, rozpouštěly mu maso.

Chtěl se zachránit, utéct daleko od smrtícího ohně, ale z nějakého důvodu dokázal jen vykřiknout: „SICE LILA MELA!“

Když se Rhanese pomalu zmocňovala blažená temnota bezvědomí, přísahal by, že se ze tmy konečně vynořil princ, ve smaragdových očích mu jiskřilo.

Zažehla se v něm jiskřička naděje. Princ je silnější, odvrátí šílenství, než budou všichni zatracení. Musí.

„Sice lila mela,“ zakňučel Rhanes.

Sice lila mela. Sice lila mela. Sice lila mela.

Princ nad ním stál, celou scénu si prostě prohlížel, jako by si ji vrýval do paměti.

Smrt už byla nedaleko, Rhanes nakonec sebral poslední zbytky vůle. „Co... to... znamená?“

„Znamená to, že hra konečně začala.“

Princovou tvář se mihl vztek, nato odkráčel ze sálu.

Rhanes brzy osaměl. Nebo možná nebyl sám...

Zavřel oči, mysl mu potemněla. Utišila se.

Možná tam princ Invido ve skutečnosti nikdy nestál a on možná vůbec nehořel na Prokletém trůně.

ČÁST PRVNÍ
HRA ZAČÍNÁ

PRAVIDLA CHOVÁNÍ

1. Žádné magické přesvědčování nebude použito k ovlivňování nehráčů, kteří přímo souvisí s vašimi nápovědami.
2. Každý hráč bude mít tři šance posunout se k další nápovědě. Selhání po třetím pokusu znamená diskvalifikaci.
3. Trest za diskvalifikaci určí pán hry, včetně smrti, ale nejen jí.
4. Cena se individuálně přizpůsobí výherci. Každý má něco v sázce.
5. Hráče osobně vybral pán hry.

Souhlasem s účastí ve hře se tímto zavazujete její vůli, dokud nebude vybrán vítěz.

Označte linku níže kapkou krve, abyste aktivovali poutací kouzlo.

Jakmile se aktivuje, hra začne sledovat váš postup a hlásit ho přímo králi chaosu.

Hodně štěstí.

KAPITOLA PRVNÍ

Slečna Camilla Antoniusová neměla moc trpělivosti s hlupáky, dokonce ani s těmi pěknými.

Lord Philip Atticus Vexley se svými zlatými vlasy, opálenou pokožkou a rošťáckým úsměvem patřil mezi zářné příklady v obou oblastech. Obzvlášť pokud si myslel, že pro něj vytvoří další padělek.

Camilla věděla, že přesně s tímto záměrem vkráčet do umělecké galerie, právě když zapadalo slunce, v naleštěných jezdeckých botách, vínovém jezdeckém saku a přiléhavých velbloudích kalhotách.

Pomalů se chýlilo k zavírací době a tajnůstkářský záblesk ve Vexleyho očích shledala nanejvýš nevítaným. Nebyli přátelé ani důvěrníci. Nebyli ani milenci. Vlastně kdyby ho Camilla už nikdy neviděla, samou radostí by uspořádala večírek hodný krále.

„Děláte na něčem zajímavém, slečno Antoniusová?“

„Jen na krajince, lorde Vexley.“

Neříkala pravdu, ale to si Vexley nezasloužil vědět. Camilla brala umění velmi osobně, čerpala z matčiny varování, z otcových příběhů i ze své vlastní osamělosti a to jí pomáhalo vidět svět takový, jaký skutečně je.

Camillino umění často odhalovalo její duši, tu část, kterou se zdráhala sdílet jen tak s kdekým.

Naštěstí stál malířský stojan otočený směrem ode dveří a Vexley by ho musel obejít, aby se podíval. Zřídka vynaložil tolik úsilí na cokoliv jiného než svou skandální pověst.

Camilla odsunula stoličku a rychle se od obrazu přesunula ke starému dubovému stolu, který sloužil jako pokladna a zároveň i skvělá přepážka, která měla udržet otravného lorda v patřičných mezích.

„Můžu vám s něčím pomoci, nebo dnes večer jen obdivujete umění?“

Pozornost mu sklouzla k její barvou pocákané zástěře. Záměrně si ji nesundala a jemné stisknutí jeho rtů naznačovalo, že by si přál, aby to udělala.

„Nehrejte si na stydlivku, drahoušku. Víte, proč jsem přišel.“

„Jak už jsme dříve probrali, můj pane, dluh byl splacen. Dokonce jsem pro vás obstarala vzpomínkový kámen. Stačí do něj vložit konkrétní vzpomínku.“

Nebo tak to Camille aspoň řekl obchodník na temném trhu, od kterého magický kámen koupila. Necítila žádné hučení magie, což ji celkem vzato nepřekvapilo. Jenže Vexley stejně odmítl kámen přijmout.

Věnoval Camille zmatený pohled, jako kdyby odmítnutí dát mu, co chtěl, bylo nehoráznější než magický kámen, který údajně dokázal odebrat jakoukoliv vzpomínku, již by se mu rozhodl předat.

Lord Vexley nebyl tak úplně švihák, ale rozhodně utrácel peníze, jako kdyby jím byl. Jako prvorozený syn vikomta si po celou dobu svých rozmazlených třiceti let dopřával jen těch nejvybranějších věcí.

Před čtyřmi lety po docela skandální příhodě v divadle, která se netýkala jen jedné, ale rovnou dvou hereček a velmi veřejného projevu opilé náklonnosti během toho, čemu se teď říkalo „neblaze proslulá přestávka“, ho otec odřízl od dědictví a místo něj jmenoval dědicem jeho bratra. Odvážný krok, který měl pohoršit smetánku Waverly Green.

Jenže k překvapení celé rodiny Vexleyho skopičiny ho ani v nejmenším nezostudily. Spíš se z něj v Greenu stalo něco jako legendární darebák.

Společnost vychlovala nezkaženou morálku, zvláště u žen. Jenže ctnosti nikdy nebyly tak přitažlivé jako hříchy. Nedokázaly tak strhnout, aby se o nich klevetilo u čaje, a nehledě na to, jak moc se vyšší kruhy považovaly za upjaté, všichni zbožňovali dobrý skandál. Čím chlípnější, tím lepší. Nic vás ve Waverly Green nepobavilo tak, jako když někdo upadl v nemilost.

Novináři ze satirického plátku teď často pronásledovali Vexleyho, zoufale toužili po tom, aby jako první informovali o jeho dalším skandálu. Všichni věděli, že ho otec vydědil, takže zdroj jeho příjmů zůstal záhadou, kterou si většina města přála vyřešit.

Vexley to přecházel s úsměvem, tvrdil, že je chytrý hazardní hráč a moudře investoval, jenže lidé si stále šuškali mnohem nekalejší historky o jeho rostoucím jmění.

Některé zvěsti tvrdily, že uzavřel dohodu s ďáblem, zatímco jiné nasvědčovaly tomu, že se dohodl s vílami. Jen Camilla znala pravdu.

Kvůli omylu, jemuž teď říkala Velká chyba, nevědomky financovala jeho extravagantní životní styl a vystavila se nebezpečí, že si na ni posvítí novináři.

Poslední obraz, který pro něj Camilla vytvořila, byl málem odhalený jako podvrh, a nebyť toho, že sběratel vypil příliš mnoho skleniček klaretu a potom si před společností pánů, dam, a dokonce i vévody okamžitě ulevil na drahocennou sochu, čímž vyvolal celkem rozruch, protože vévodkyně omdlela přímo do toho nechutného svinstva, Camillina pověst by skončila v troskách.

Takový skandál by vážně pošramotil její těžce vydobyté postavení nejžádanější obchodnice s uměním ve Waverly Green. Přičemž ten sobecký ničema, který stál před ní, s tím svým zatraceně okouzlejícím úsměvem a čerstvě vyžehleným oblekem, to věděl a zjevně mu to bylo úplně jedno.

„Camillo, drahoušku...”

„Slečno Antoniusová,” opravila ho škrobeně.

Camillin úsměv byl skoro stejně napjatý jako pěst, v níž svírala štětec.

Vexley alias prokletý Vex, jak mu začala v duchu přezdívat, ji vydíral kvůli jedné děsné chybě, které se dopustila už strašně dávno. Poté, co uzavřeli dohodu o jeho mlčenlivosti, se měl té vzpomínky zbavit a uložit ji do vzácného magického kamene, jakmile pro něj dokončila tři padělky k prodeji.

Jenže darebáci a ničemové neměli špetku cti.

Už se blížili k šesti padělkům a Camilla potřebovala, aby to skončilo.

Nehledě na to, jak byla nadaná, kdyby někdo zjistil, co udělala, kromě možného zatčení a hrozby šibenice by už ve Waverly Green neprodala další obraz. Ostatně ani v okolních městech a vesnicích království Ironwood. Ne že by se často odvážila mimo Waverly Green.

Ironwood bylo malé ostrovní království, které jste během několika dnů přejeli kočárem, ale všechno, co znala, se nacházelo v jejím městě a na venkovské usedlosti vzdálené dvě hodiny cesty na sever. Kdyby byla donucena opustit Waverly Green, všechny Camilliny naděje a sny, jak galerie bude vzkvétat, aby udržela naživu otcův odkaz, by pohasly.

Muži jako Vexley si mohli libovat ve skandálech a skončit v bulvárním plátku, ale ženy (obzvlášť jejího postavení) si to samé dovolit nemohly. Camilla musela postupovat obezřetně, vystavovat umění, které měla na starost, skandálními způsoby, ale přitom se nikdy sama nedostat pod drobnohled.

Skrze osobní zkušenost s otcovým nejslavnějším obrazem se Camilla brzy naučila, že společenská smetánka milovala špetku dramatu a dobrou podívanou, jak o tom svědčila rostoucí obliba satirických plátků a karikatur.

Naštěstí společnost prozatím nedokázala přestat mluvit o jejích unikátních výstavách. Kromě spáchání odporného násilného

činu na Vexleym by Camilla udělala skoro všechno pro to, aby udržela svou galerii dál od zlomyslných pomlouvačů, kteří ze všeho nejraději podrývali ostatní jen pro trošku pobavení.

Často četla bulvární plátky, jen aby si připomněla, co je v sázce. Sloužilo jí to jako neustálé varování, že si musí počínat opatrně, aby si ve společnosti udržela skvělou pověst a zároveň získala respekt jako majitelka galerie. Tolerovali to, když převzala otcovu galerii, protože milovali Pierra a jeho nekonvenční povahu. Jenže ona věděla, že pomlouvači vyčkávají jako mrchožraví supové, doufající, že se na ni budou moct vrhnout a pochutnat si.

Camilla se upínala k naději, že si jednoho dne získá publikum i svými vlastními obrazy, ale to se nikdy nestane, jestli její pověst utrpí jakoukoliv poskvrnu.

Kradmo se podívala z okna, oddechla si, že tam nečíhají žádní novináři, aby podali zprávu o tom, kde se Vexley nachází. Dokázala si představit ty nelichotivé titulky, kdyby zjistili, že anděl umění a ďábelský deviant spolu dováděli o samotě.

„S tou další záležitostí už vám nadále nemůžu pomoci,“ pronesla Camilla tiše. „Kdybyste si chtěl objednat práci na zakázku,“ dodala, než mohl Vexley pokračovat v jakýchkoliv ubohých pokusech ji okouzlit, „moc ráda...“

„*Nemůžu a neudělám* jsou dvě extrémně rozdílné věci, slečno Antoniusová.“

Zuřila z jeho arogantního, přezíravého tónu. Jako by si ten rozdíl neuvědomovala a on jí najednou sdělil šokující novinky.

Vexley přešel ledově modrým pohledem po Camillině tváři, opovážil se obdivovat její rty trochu déle, než by se považovalo za slušné. Přesunul pozornost k chladným stříbrným kudrnám, jemnému pršáčku a přirozeně zlatavé pokožce.

Nicméně nápadníky vždy přitahovaly její hluboké stříbrné oči, a jak se zdálo, lorda Vexleyho v tu chvíli ohromily.

Zaslechla zvěsti, že ten vyzývavý pohled přivřených očí, který jí teď věnoval, zabral při svádění několika vdov, a dokonce i pár žen, které měly manžela.

Lord Philip Vexley se choval jako nestoudný flamendr a proslýchalo se, že jeho nezvedená ústa byla docela příjemná, jakmile někoho dostal do své hedvábím povlečené postele.

Jenže vydírání v ní zchladilo jakékoliv myšlenky na vášeň.

„Opravte mě, jestli se mýlím,“ pronesl pomalu a ignoroval páru, o které byla Camilla skoro přesvědčená, že jí musí stoupat z uší, kdykoliv si osvojil ten povýšený tón. „Nejste právě v pozici, abyste tu práci mohla odmítnout, že ne? Kvůli informaci ohledně toho slavného obrázku, který jste mi prodala. Vzpomínáte si na něj, že? Pořád ho mám.“

„Vexley,“ varovala ho Camilla a rozhlédla se po liduprázdné místnosti.

Žádný novinář se neukázal, a jelikož byla půlka týdne a blížila se zavírací doba, v galerii se díkybohu nikdo nezdržoval. Kvůli omezeným financím musela ráno propustit asistentku, to rozhodnutí jí zlomilo srdce. A teď když na ni dotíral ten oportunistický mizera, se ukázalo jako ještě nešťastnější.

„Vlastně je to tak krásný obraz, že jsem ho musel ukrýt,“ pokračoval a tiskl se přitom bokem k velkému stolu, jako by se nakláněl, aby jí svěřil tajemství. „Kdyby se ho náhodou někdo pokusil ukrást.“

Ten slavný obraz byl padělek, první a poslední, který kdy chtěla vytvořit. Před dvěma lety (a skoro na den osm let poté, co je Camillina matka opustila) otec náhle a záhadně onemocněl a už nemohl pracovat.

Camilla utratila všechny peníze v zoufalé snaze otce zachránit a udělala by to znovu. Několik doktorů přišlo k nim domů, Camilla se dokonce odvážila na zakázaný temný trh při hledání magického elixíru, přesvědčená, že otcova nemoc nepochází z této říše.

Všechny pokusy přemoci smrt byly marné.

Hrozně to bolelo, když matka jednoho jasného jarního rána zmizela, chvíli předtím, než Camilla dosáhla plnoletosti, ale smrt otce ji opravdu zdrtila.

Pierre se ničeho nebál, jako umělec sdílel s publikem každou část své duše, jako otec vychoval Camillu na svých oblíbených příbězích o magii a dobrodružstvích, o temných říších daleko za břehy království Ironwood. Camilla se pořád trápila, že nežila v souladu se vším, co ji naučil.

Po otcově smrti namalovala ten padělek, aby vydělala peníze. Protivila se jí nepoctivost, uvažovala, že zkusí něco jiného, jenže hrozilo, že jí vymahači dluhů seberou jejich městský dům a galerii, dokonce i poté, co dala do zastavárny všechny šperky a stříbro a pronajala venkovskou usedlost za stěží dost peněz, aby zajistila platy služebných a správce. Camilla už neměla co prodat. Kromě svého umění nebo těla.

Nebo věci, kterou neměla to srdce dát do zastavárny. Taková sentimentalita se jí ale nevyplatila. Hned v několika ohledech.

Překvapivě, i když vlastně zas tolik ji to nepřekvapilo, byl Vexley dost mazaný a střízlivý na to, aby si všiml nepatrného rozdílu mezi padělkem a originálem, a místo aby se rozzuřil, že se ho pokusila podvést, okamžitě přišel s plánem, jak na jejím nadání vydělat. Nepožadoval poctivou práci.

Ani za ni nehodlal platit.

Camilla potlačila nutkání kopnout ho kolenem do rozkroku a nasadila další úsměv.

„Džentlmen s vaším dobrým vychováním je pověstný tím, že drží slovo, pane. Měli jsme dohodu a já ji víc než splatila. Mám přinést vzpomínkový kámen?“

Vexley zaklonil hlavu a zasmál se, ten zvuk zněl upřímně, ale přesto se jí právě z toho důvodu protivil. Přišla mu legrační. Skvělé.

„Má drahá, co kdybych vám nabídl manželství? Měla byste potom větší chuť potěšit svého muže? Určitě byste dbala na to, abychom vedli pohodlný život se střechou nad hlavou a dobrým jídlem v žaludku.“

Teď přišla řada na Camillu, aby se zasmála. Manželství. S prokletým Vexem. Celý život otročit a navždy být podvodnicí

a lhářkou. Přehlížet řadu milenek, jimiž se netajil, a snášet společenskou smetánku, která by si o ní myslela, že je naprosto hloupá.

Zkoumavě ji pozoroval s pozvednutým obočím a ona si uvědomila, že nežertoval.

Camilla si odkašlala, zatímco pátrala po co nejdiplomatictější odpovědi, aby zmírnila úder. Privilegovaní muži tohoto světa nepřijímali dobře, když jim někdo odepíral vrtochy, a přestože ho nesnášela, potřebovala si udržet jeho přízeň, dokud se nezbaví té zatracené vzpomínky a neosvobodí ji.

„Bohužel nehledám manžela, můj pane. Galerie mě zcela zaměstnává a...“

„Pokračovala byste s galerií, má drahá. S vaším nadáním a mými konexemi bychom mohli ročně vydělat víc zlata než královská rodina.“

„Málem nás odhalili!“ sykla. „Peníze budou k ničemu, když nás pověsí.“

„Moc se strachujete.“

Vexley nad tím mávl rukou, jako by o nic nešlo.

„Další taková hrozba se nevyskytne. Jak jsem mohl tušit, že Harrington to dílo už má? Nedalo mi moc práci ho přesvědčit, že jeho exemplář je padělek a Walterův zase originál. Předal mi ho, přesně jak jsem předpokládal. A navíc,“ pokračoval Vexley, „váženě věříte, že by někdo pochyboval o mé manželce? Kdyby ano, stačilo by vám obnovit šatník, třeba šaty s hlubokým výstřihem, a potom by jim sotva záleželo na tom, co říkáte nebo prodáváte. Ujišťuji vás, že pozornost by věnovali něčemu naprosto jinému. Vaše poprsí je docela působivé, na někoho s takovou postavou. Určitě s tím můžeme pracovat, využít to v náš prospěch.“

„Já...“

Camilla neměla slov. Vexley si byl podle všeho úplně jistý, že by ocenila, kdyby lidé ignorovali, co si myslí, a místo toho ji svlékali očima – jen proto, aby pokročili ve svém plánu.

Plánu, kterého nechtěla být součástí.

Kdyby dál trval na manželství, mohl by se z toho stát opravdový problém.

Byli totiž sami a on narušoval její osobní prostor, balancovali na pokraji skandálu.

Camilla nepocházela ze střední vrstvy, i když provozovala podnikání. Její otec, přestože se projevoval výstředně, byl urozený a měl titul. Skoro celé dědictví vynaložila na to, že se ho snažila zachránit, takže její výděvky rozhodovaly o udržení domu a personálu. Otec vždycky říkal, jak je hrdý, že se postaral o celé generace zaměstnanců. Nechtěla už zklamat nikoho dalšího tím, že by ho musela propustit.

Stačilo by, aby Vexley obešel stůl a působil dojmem, že se děje něco nemístného. Kdyby je přitom zahlédl oknem novinář a informoval o tom, Camillin život a všechno, co si tak vydřela, by lehly popelem.

Camillu hrůzou zamrazilo.

Lord před ní neměl problémy s vydíráním a možná byl dost zoufalý na to, aby ji lapil do manželství. Potom by mu po zbytek života sloužila jako pěšák.

Vexley se zničehonic natáhl po její holé ruce a cudně ji políbil na klouby, jeho chladné rty vyvolaly drobné zachvění odporu, které mylně pokládal za rozkoš. Rozšířily se mu zorničky, usmál se. Měl příliš vysoké mínění o své schopnosti uchvacovat.

„Vidím, že vás přemohlo mé kouzlo. Navážeme na tento rozhovor jindy. Za dva dny pořádám velkolepou večeři, abych se pochlubil svým nejnovějším pokladem. Brzy očekávejte pozvánku.“

Než stihla najít rozumnou výmluvu, Vexley se otočil na svém vyleštěném podpatku a vyšel z galerie.

Řinčení zvonku se rozlehlo galerií jako jediná známka toho, že s ní opravdu mluvil a všechno to nebyl jen zatraceně zlý sen.

Chtěl z ní udělat lady Camillu Vexleyovou. Bůh ji ochraňuj. Vyhнала tu děsivou představu z mysli a pohlédla na hodiny.

Naštěstí už skoro nastal čas na každotýdenní večeři s nejlepší kamarádkou, lady Katherine Edwardsovou, a Camillinou

milovanou kočkou Bunny, kterou Katherine hlídala, zatímco pracovala v galerii.

Kitty tady byla pro Camillu, když zažívala krušné časy, a obhajovala Camillino místo ve společnosti, která na Camillu tlačila, aby se účastnila plesů a společenských sešlostí navzdory svým finančním těžkostem. Nejenže fungovala jako gardedáma, když to situace vyžadovala, byla tou nejopravdovější kamarádkou, jakou Camilla kdy poznala. Vděčila jí za tolik, že ani nevěděla, co by si bez Kitty počala.

Camilla se vrátila k malování, aby přečkala půlhodinu do zavíračky. Nechat se unést tvorbou, přesně to potřebovala, aby zapomněla na absurdní nabídku k sňatku.

Snažila se namalovat svět, který opakovaně viděla ve svých snech, takový, v němž panovala zima ve vši drsné smrtící kráse.

Camilla se právě vrátila ke stojanu, zvedla štětec a posadila se, když se znovu ozval zvonek nade dveřmi. Tentokrát štětec div nerozlomila.

Jak se opovažuje se vrátit a znovu ji nutit.

Zavřela oči a modlila se, aby v sobě našla skrytý zdroj síly a dokázala se vyvarovat spáchání vraždy. V osmadvaceti letech byla příliš mladá na to, aby skončila zavřená v cele nebo státa za uškrcení toho vypočítavého, arogantního prostopášníka.

„Omlouvám se za urážku,“ řekla, aniž by vyhlédla zpoza stojanu, „ale nehledám manžela, můj pane. Prosím, odejděte.“

Uběhla chvíle ticha. Říkala si, že s trochou štěstí ten kousavý tón Vexleyho natolik urazí, že se na místě otočí a odejde do nějakého vzdáleného města na kraji světa.

„Tak to je docela úleva vzhledem k tomu, že sháním obraz, ne manželku.“

Ten hluboký hřmotný hlas přiměl Camillu okamžitě vstát ze stoličky. Když vzhlédla od plátna, překvapením pootevřela rty.

Muž, který stál ve dveřích, rozhodně nebyl Vexley.

Camilla na chvíli oněměla. Přelétla pohledem temného cizince.

Byl vysoký, vlasy černé, s nepatrným náznakem hnědé v miho-
tavém svitu svící, a přestože měl štíhlou postavu, všimla si, že
stavěný je pevně, jakmile vešel dál do galerie. Oblečení ušité na
míru to jen zdůraznilo.

Nepohyboval se, on se plížil.

Camilla instinktivně vycítila, že se ocitla v přítomnosti jaguára,
elegantního vrcholového predátora, kterému se člověk nemůže
než zblízka obdivovat, přestože to znamená jisté nebezpečí.

Měl jedinečný odstín očí, krásný, smaragdový, třpytily se, jako
by věděl, kam se zatoulaly její myšlenky, a vychutnával si před-
stavu, jak jí zatne zuby do masa.

Camilla nedokázala rozpoznat, jestli by to udělal pro rozkoš,
nebo aby způsobil trochu bolesti. I když pokud by měla soudit
podle toho hříšného záblesku v očích, zvolila by to druhé. Všechno
naznačovalo, že by si na něj měla dát pozor. Přesto jí srdce
nebušilo strachem a on se plížil blíž a líně si ji přitom prohlížel,
jako by na to měl plné právo.

Muž si podmaňoval každý centimetr prostoru kolem sebe,
včetně její pozornosti. Camilla zjistila, že nedokáže odvrátit zrak,
ani kdyby chtěla. Ne že by se o to nějak usilovně snažila.

Nebyl hezký, ale přímo překrásný. Jeho tvář, kresba drobných
protikladů, ze které jí svrběly prsty nutkáním namalovat ty tvrdé,
ostře řezané rysy, jemnou křivku rtů a oči barvy drahokamu, kte-
ré vynikaly v porovnání s bronzovou pokožkou. Toužila zachytit
na plátno ten ďábelský lesk.

Jeho krása byla chladnou bezcitností s královským břitem.
Nabroušené ostří hodné obdivu, dokonce i když vás odzbrojilo.
Byl by z něj krásný portrét. Camilla si dokázala představit, jaký
by mezi šlechtičkami vyvolal rozruch.

Zrůžověly jí tváře z toho, co řekla o manželství, a doufala, že
v galerii panovalo příliš šero, aby si toho všiml.

Koutky smyslných úst zkroutil v náznak úsměvu, dával najevo,
že si opravdu povšiml jejích rozpaků.

Jestli je džentlmen, přejde to bez komentáře.

„Předpokládám, že jste slečna Camilla Elise Antoniusová.“

Camille přišlo zvláštní, že znal její prostřední jméno, ale když si ji znovu s tichou intenzitou prohlédl, stěží dokázala udržet myšlenku.

Ještě nikdy se na ni muž nedíval s tak pozoruhodným soustředěním, jako kdyby měl před sebou tu nejúžasnější odpověď a zároveň neobyčejně znepokojivou hádanku.

„Správně, pane. Jak vám můžu pomoci?“ zeptala se. Konečně se vzpamatovala.

„Přišel jsem projednat detaily obrazu, který bych chtěl pořídit na zakázku,“ odvětil, hlas jako zahřátý med, „ale teď jste mě zaujala vy, slečno Antoniusová. Takhle vítáte všechny zákazníky, nebo jen ty, kteří vám připadají neskutečně hezcí?“

Jenom ty, kteří mi připadají nesnesitelní, pomyslela si naštvaně, když vyprchalo prvotní okouzlení.

Camilla se kousla do jazyka, aby nevyřkla, co si myslí o jeho namyšlenosti.

Spletla se. Žádný jaguár, byl to vlk.

Takže jen další arogantní aristokratický mizera, kterého se dnes večer potřebovala zbavit.

„To jsou požadavky?“ zeptala se a kývla k nepomačkanému kusu pergamentu lovecky zelené barvy, který držel.

Nasadila tón chladný jako podzimní vzduch venku, ale nezdálo se, že by to džentlmena odradilo. Naopak, v těch neproniknutelných, drahokamu podobných očích spatřila záblesk zájmu.

Mlčky jí pergamen podal, aniž se hnul z místa před stolem.

Camilla zaváhala. Chtěl, aby přišla ona k němu.

Buď tím dokazoval, že se mu dá věřit, nebo učinil vypočítavý krok, aby ji k něčemu přiměl. Vzhledem k nebezpečné křivce jeho úst a chladné vypočítavosti v očích to celé dozajista souviselo s mocí.

Stál před ní muž, který chtěl mít kontrolu. Camilla zvážila, že ho vykopne, aby mu ukázala, kam patří, a jeho vlčí úsměv se prohloubil. Mlčky na ni posměšně hleděl.

„Zjistíte, že se jedná o docela prostou žádost, vaše ruka v tom nehraje žádnou roli.“ Ani na okamžik z ní nespouštěl oči. „Pojďte. Přesvědčte se sama.“

Řekl vlk, který předstírá, že je ovce.

Camilla velmi pochybovala, že cokoliv, po čem mohl ten pán prahnout, by někdo označil za prosté, ale přesto k němu vykročila. Čím dříve se dozví, co si přeje, tím rychleji pošle jeho temný tajemný zadek pryč a nadobro se ho i jeho hříšného úsměvu zbaví.

KAPITOLA DRUHÁ

Jen málo věcí potěšilo prince Invida víc než učinění strategického kroku.

Naštěstí teď, kdy pokládal pergamen na starý stůl a posouval ho, opatrně, aby se vyhnul třískám, zažíval jeden z takových skvělých dní. Dostal se o krok blíž k odhalení druhé nápovědy.

Z toho, co zatím vypozoroval ve Waverly Green, měly ženy této říše ve zvyku potěšit muže. Nepochyboval, že slečna Antoniusová dokončí obraz do konce týdne. Stačilo jen vejít, přikázat a ona by poslechla.

Žena, která teď stála naproti němu, zamyšleně přimhouřila stříbrné oči a sešpulila plné rty, zatímco četla požadavky. Její rozpaky rychle vystřídala rozmrzelost.

Z toho napětí ho mravenčilo, nevypadalo to na výbuch zuřivosti, ale nepochyboval, že s trochou úsilí by takového výsledku dosáhl. Nicméně jelikož vztek byl bratrův vyvolený hřích, Invido se rozhodl Camillu dál nepopouzet.

„Vidíte?“ pronesl klamně nenuceným tónem, přestože v nitru se tak vůbec necítil. Srdce mu bušilo do žeber, čím déle umělkyně hleděla na jeho vzkaz. Nereagovala způsobem, jaký si představoval.

Když konečně vzhledla, použil jeden ze svých nejhršíšnějších úsměvů.

Pozdvihla obočí, vůbec to na ni neudělalo dojem.

No dobrá. Půjde rovnou k věci.

„Jak jsem slíbil, jedná se o prostý požadavek, slečno Antoniusová. Chci obraz trůnu. Na jedné straně dokonalý a oslnivý a na druhé se sálajícími plameny. Pokud mě nezklamete, objednáám si další.“

Drobná umělkyně mu obezřetně vrátila pergamen, potom si otřela ruce o zástěru, jako by ji ten svitek hrubě urazil.

Zbystřil při tom nečekaném pohybu a okamžitě stáhl ruku k dýce zdobené smaragdy, kterou nosil vždy připoutanou pod sakem.

Generálem války byl sice Ira, ale Invido se dokázal ohánět zbraní se stejnou lehkostí a jakékoliv náhlé pohyby ho zalarmovaly, nehledě na to, jak moc se jeho potenciální protivník zdál být obyčejný.

Když slečna Antoniusová pohyb zopakovala, Invido se poněkud uvolnil. Po pečlivém zhodnocení přece jen musel uznat, že s těmi třpytivými vlasy a jedinečnými očima nebylo na Camille nic obyčejného.

Vlastně jak si ji tak prohlížel, nemohl si nevšimnout, že umělkynina ústa vypadají jako srdce, a kdyby ji chtěl namalovat, zvolil by právě takový tvar, aby je zachytil na plátno. Jemné křivky, obloučky horního a dolního rtu nádherně vyvážené, dokonalý Amorův luk.

Camilla si neuvědomila, jak moc upoutala jeho pozornost. Zuby si přejela po dolním rtu, když znepokojeně shlédla na svůj oděv.

Ty rty, kypré lákavé věcičky, na nichž spočinul pohledem, způsobily, že mu hlavou vířily různé druhy hříšných myšlenek. Tolik se soustředil na slábnoucí dvůr, na hru a předtím na kletbu, že nemyslel skoro na nic jiného.

Nyní se v něm probudilo pokušení a hřích a zdálo se, že obojí příliš dlouho zanedbával.

Jeho bratr Lussuro by měl radost.

Invido okamžitě zabránil myslí, aby se zatoulala na místa, kam se odmítal vydat, a pozoroval, jak se Camilla nepatrně ošila kvůli hrubému pracovnímu oděvu, potom rozvázala šňůrky u pasu, okamžitě si sundala zástěru umazanou od barvy a strčila ji pod stůl.

Věnoval jí chladný pohled.

„Kdy můžete s prací začít? Je to časově citlivá záležitost, slečno Antoniusová.“

„Omlouvám se, ale asi jsem přeslechla vaše jméno, lorde...“

Chytrá žena, počínala si rafinovaně. Podle jeho drahého obleku a elegantního, kultivovaného způsobu, jakým mluvil, poznala, že má modrou krev.

Netušila, že není pouhý člověk, ba ani lord. Byl jedním ze sedmi vládnoucích princů pekla.

V některých říších smrtelníků je označovali jako Hříšné, jménem, které si vysloužili po stoletích zdokonalování hříšných her a zhýralosti.

Jedné z těch her se právě účastnil, jenže ještě nikdy neriskoval tolik.

„Lord Ashford Sinton. Ale přátelé mi říkají Sin.“

Samozřejmě to byla lež a určitě ne poslední, když teď mohl lhát.

„Takže, lorde Sintone,“ řekla a použila celé jeho příjmení, aby mu jasně připomněla, že není jednou z jeho známých. „Musím vaši zakázku odmítnout, ale ráda zvážím jinou.“

„Prosím?“

Invido přimhouřil oči. Ze všech možných scénářů, jak by tato schůzka mohla proběhnout, se odmítnutí zdálo natolik nepravděpodobné, že na něj ani nepomyslel.

Potřeboval ten obraz, aby odhalil další nápovědu.

A podle minulé nápovědy, která se odehrála v jeho trůnním sále, musela být ona tím, kdo ho vytvoří. *Sice lila mela* neboli *Camilla Elise*. Ještě pořád nezjistil, proč zrovna ona, ale brzy na tu záhadu najde odpověď.

Invidovi špehové momentálně odkrývali vše, co o umělkyni dokázali zjistit, a ať už měla jakákoliv tajemství, před ním dlouho utajená nezůstanou.

Invido se do konce týdne seznámí s každým hříchem, každickou neřestí či ctností, které jí byly blízké, a naplno tu znalost využije. Každý po něčem prahl a on slečně Antoniusové milerád zaplatí, jakoukoliv cenu bude vyžadovat.

Camilla kývla k pergameni.

„Budete si muset najít někoho jiného, kdo to pro vás namaluje, můj pane.“

„To nepůjde. Jste nejlepší, proto jsem přišel do tohoto... podniku.“

Rozhlédl se po galerii. Na dřevěné ceduli, která se venku houpala ve vánku, stálo WISTERIA WAY. Byla ručně malovaná, přesto elegantní a naprosto okouzující.

Zvenku ta kamenná chalupa s bujnými šlahouny vistárie, které visely nad vchodem, působila malebně. Člověk jako by se rázem ocitl na venkově, tedy za předpokladu, že by někdo přivezl venkov do středu živé umělecké čtvrti a vklínil ho mezi dvě větší, méně přívětivé budovy.

Interiér vyvolával spíš dojem potemnělé komnaty, kde se šepala tajemství a pořádaly tajné schůzky.

Široká podlahová prkna pokrývaly temné koberce a stěny byly vytapetované tmavým, lovecky zeleným brokátem. Ve zlatených rámech visely obrazy a nákresy všech technik. Temné rohy střežily sochy.

Na maličkém stolku ve výklenku, kde malovala při slabém svitu svící, se hromadilo několik kelímků s použitými štětci všemožných velikostí a tvarů, voda byla bahnitou přehlídkou použitých barev.

Plátno měla nastavené směrem ode dveří. Probouzelo v něm zvědavost, na čem pracovala. Všechno ostatní v galerii bylo pečlivě uspořádané a předvádělo umění v nejlepším světle. Všechno to působilo velmi zajímavě. Něco takového nečekal.

Stejně jako v případě té ženy před ním, která, jak si uvědomil, si ho prohlížela neméně pozorně než on právě její galerii.

„Neviděla jsem vás na žádné společenské události ani jsem o vás neslyšela, lorde Sintone. Jste tady na návštěvě?“

Vzplál v něm stín zlosti. Strávil mezi smrtelníky už skoro dva týdny, pomalu renovoval starou usedlost s výhledem na celé to zatracené městečko. Určitě zaslechla nějaké zvěsti o jeho příjezdu. Vyloudil napjatý úsměv.

„Zatím zůstávám na neurčito, slečno Antoniusová.“

Zas tolik nelhal. Invido byl připravený na všechno: možná slečně Antoniusové potrvá namalování Prokletého trunu déle, než čekal, nebo ho tady zdrží další náповěda.

Samozřejmě chtěl mít také základnu, odkud by mohl všechno sledovat. Když ho hra dovedla sem, další hráči by mohli brzy následovat. V horším případě už dorazili.

„Tak vítejte. Ráda vás nasměruji na někoho, kdo vám může pomoci.“

Invido si všiml, že Camillino rozpoložení se trochu změnilo. I když z ní pořád jasně cítil rozmrzelost, všiml si také rostoucího přílivu netrpělivosti.

Nedokázal pochopit, proč jeho společnost nevíkala.

Možná se měl řídit bratrovým směšným plánem, aby se Camille dvořil. Kdyby s ní flirtoval, nemohla by ho přece tak snadno odmítnout.

Invido tiše zuřil. Většina lidí reagovala na jeho druh úplně jinak. Démoničtí princové měli jisté temné osobní kouzlo, které přitahovalo milence. Někteří věřili, že za to mohla jejich moc ovládnout hříchy. Nepochyboval, že ji skoro bez námahy okouzlí.

Dal si záležet, aby v jeho hlase nezaznělo pohrdání.

„Jde o platbu?“ zeptal se. „Řekněte si cenu.“

„Ujišťuji vás, že s penězi to nesouvisí, můj pane.“

Vzdorovitě zvedla bradu. Invido moc dobře věděl, že není v pozici, aby mohla odmítnout práci, za kterou by dostala tak dobře zapláceno.

„Mužu vám ještě s něčím pomoci, nebo už jste na odchodu?“ zeptala se. „Obávám se, že jste přišel v nešťastnou dobu, protože galerie zavírá.“

„Možná.“

Invido přemýšlel, jestli nepoužít trochu hříchu, aby ovlivnil její rozrušenou náladu, ale rozhodl se to neudělat. Vílí hry bývaly ošidné. Hráči nemohli použít magii, aby zvítězili. Udržovalo to vyrovnané herní pole a nesmrtelné to srazilo na úroveň pouhých lidí. Invido by radši shořel, než aby přiznal, jak mu ta výzva obvykle připadala strhující. Jenže toto nebyly obvyklé okolnosti.

K tomu, aby ve hře pokročil, se Camilla musela svobodně rozhodnout, že to dílo namaluje.

A to brzy.

„Mohl bych se zeptat, proč jste odmítla mou zakázku?“ Dbal na to, aby udržel příjemný tón.

„Samozřejmě.“ Její úsměv uměl bodat stejně jako dýka, která mu visela u boku. „Odmítám namalovat prokletý předmět. A opravte mě, jestli se mýlím, můj pane, ale Prokletý trůn patří k těm nejmocnějším.“

Invido ji uviděl v novém světle. „Co ví žena vašeho postavení o prokletých předmětech?“

„Dost na to, aby odmítla se s jedním zaplést.“

Slečna Antoniusová konečně vyšla zpoza stolu a prošla kolem něj ke dveřím, kde položila ruku na křišťálovou kulatou kliku. Malířské barvy zdobily její pokožku jako pestré souhvězdí pih.

„Možná byste měl navštívit temný trh v ulici Silverthorne. Budou o této konkrétní oblasti vědět víc než já.“

S těmi slovy otevřela dveře. Zvonek neodvolatelně zazvonil. Princ Invido byl vykázán.

Zamrkal na pekelnou šelmičku před sebou a ona se na oplátku usmála ještě líbezněji.

„Raději si pospěšte, můj pane.“ Podívala se na soumravnou oblohu, její stříbrné duhovky zářily proti bouřkovým mrakům jako úderý blesku. Krásná předzvěst zkázy. „Vypadá to, že bude pršet.“

Náhlé zahřmění zdůraznilo její varování, a než si to uvědomil, Invido stál venku a malebné dveře mu práskly přímo před nosem.

O chvíli později zhasly svíce, celá galerie se ponořila do naprosté tmy.

Invido tiše proklel všechny svaté, na které si dokázal vzpomínout, když mu první těžké kapky deště pokropily ramena. Uslyšel zašoupání bot a hned nato jeho společník vyšel ze tmy a ponuře se zasmál.

„Prostě jsi rovnou vešel, co?“ zeptal se princ Orgolio, oči měl v noci protivně jasně stříbrné. Rozcuchané kaštanové vlasy působily dojmem, že mu je pročíslly ruce milenky. „Jen tak.“

Invido věnoval bratrovi vražedný pohled. „Myslel jsem, že čekáš v hospodě.“

„Rozmyslel jsem si to.“ Orgolio pokrčil rameny. „Chtěl jsem se pobavit. Jaké to je, když ti to někdo natře?“

„Teď ne.“

Invido zamířil ulicí pod nejbližší stříšku, chtěl uniknout blížící se bouři a svému zatracenému bratrovi. Jeho maska kavalíra selhávala.

„Kdy jindy poukázat na to, že jsi zosnoval žalostný plán,“ řekl Orgolio, zatímco kráčel vedle něj, ruce vražené hluboko do kapes. „Dokonce i Lussurův nápad byl lepší.“

„Jako by někdy přišel s něčím jiným.“

„No a? Vždycky to zabere.“

Invido zaskřípal zuby.

„Takže lord Sin.“ Orgolio mluvil pomalu, ale v jeho hlase teď zazněl ostřejší tón. „Nechtěl bys mi vysvětlit, jak je, sakra, možné, že můžeš lhát?“

„Ani ne.“ Invido neměl vstřícnou náladu. „Neměl by ses vydat po stopách Lucie?“ zeptal se místo toho. „Možná nejsi tak zdrčený, jak chceš, aby si ostatní mysleli.“

Byl to úder pod pás, ale Invido potřeboval, aby ho Orgolio nechal o samotě, než si všimne prasklin v brnění. Kdyby mohl

riskovat svou moc k vyčarování křídel, vystřelil by do nebes a nechal bratra tam. Jenže v současné situaci musel Invido zůstat na zemi, dokud nevyhraje tu zatracenou hru a plně neobnoví svou magii.

Při zmínce o ztracené manželce zmizela z bratrovy tváře všechna lehkovážnost. Orgolio pevně semkl rty, odhalil pradávnou jizvu, která si razila cestu přes jeho dolní ret. Pro většinu lidí Orgolio předstíral, že je opilý flamendr posedlý vším, co se třpytí. Lehkomyslný, egoistický. Lhostejný ke všemu kromě pěkných milenek, večírků a tretek.

Jenže Invido, král masek, věděl, že jsou to jen falešné identity, které bratr nosí. Orgolio byl vypočítavější, než připouštěl, a jeho tajemství tak rozsáhlá, že ani Invidovi nejlepší špehové je ještě všechna neodhalili.

„Nenasírej se jen proto, že jsem měl pravdu,“ odsekl Orgolio ledově. „Říkal jsem ti, aby ses jí nejprve dvořil a až potom ji požádal, aby pro tebe namalovala trůn. Proč by jinak pomáhala cizímu člověku s něčím tak nebezpečným? Vžij se do její role. Riskoval bys to?“

Invido zavrčel a Orgolio si ho prohlédl pozorněji.

„Ira tvrdí, že jsi ve strategii mizerný, a nejspíš má pravdu.“

Invido potlačil odseknutí. Ira a Emilia navštívili jeho hříšný rod asi před měsícem a on se jen těsně vyhnul odhalení pozvolného úpadku svého dvora. Naštěstí ty nejhorší příznaky držela v mezích kletba, která byla až nedávno zlomena.

Orgolio si jeho mlčení mylně vyložil jako tiché hloubání.

„Pokud se ti Camilla tak hnusí, možná by ji místo tebe mohl svést jeden z našich bratrů. Jsem si jistý, že Lussuro nebo Goloso by s radostí pomohli,“ navrhl. „Třeba by se dokonce spojili, kdybys je pěkně poprosil.“

„Ale ty ses nenabídl,“ podotkl Invido a pozorně sledoval bratrovu tvář.

Orgolio ho probodl pohledem, nicméně konečně zmlkl.

Invido se ohlédl na galerii, otřásla jím rozmrzelost.

Dokonce i v ponuré bouři bylo na té budově něco nadpřirozeného, něco okouzlujícího. Stejně jako na otravné ženě, která ji vlastnila.

Předstírat, že se jí dvoří, by mu nepůsobilo utrpení. Ale potřeboval se soustředit na jiné věci, a ne ještě k tomu přidávat rozptýlení navíc. Námluvy smrtelníků oplývaly hloupými pravidly a otravnými společenskými tanci. Neměl trpělivost se proměnávat kolem, aby měli ostatní o čem mluvit.

Musel vyhrát hru. A už promarnil dost času.

„Už mám tvého ega pro jednu noc plné zuby.“ Invido vytáhl z pouzdra rodovou dýku, smaragdy ve zdobené rukojeti se zaleskly v rostoucí tmě. Pekelní princové nemohli být zabiti dýkou sourozence, ale mohli být okamžitě vykázáni zpátky do svého kruhu v podsvětí, ať už se jim to líbilo, nebo ne.

„Jdi domů, Orgolio. Jestli nechceš stejnou jizvu i na druhé straně obličeje.“

„Tvrdohlavý zmetku.“ Orgolio zvedl ruce a couvl. „Proč prostě nepožádáš o pomoc?“

Invido semkl rty, mlčel.

Bratr se na něj znechuceně podíval.

„Po Camillině prvním odmítnutí ti zbývají dvě šance k odmítnutí další nápoředy, co?“ Když Invido nadále odmítal promluvit, dodal: „Doufám, že zatraceně dobře víš, co děláš.“

KAPITOLA TŘETÍ

„Vážně jsi nepřemýšlela, že bys prodala galerii a odstěhovala se na venkov?“ zeptala se lady Katherine Edwardsová a podala Camille skleničku sherry. „Vexley by časem určitě ztratil zájem, obzvlášť pokud by ho zaujala vlnadná divadelní zpěvačka. Zase.“

„Hmm. Kéž bych jen měla takové štěstí.“

Camilla upíjela a ohřívala si nohy v pantoflích u plápolajícího ohně v pěkně zařízeném salónku lady Edwardsové. Krásná zrzka s temně hnědou kůží, která nevěřila, že by měla držet jazyk za zuby, a ve společnosti si dokázala stát na svém. Katherine jí byla nejdražší přítelkyní od doby, kdy byly obě před deseti lety uvedeny do společnosti.

Katherine patřila tehdy ve Waverly Green také k novým tvářím a okamžitě se s Camillou sblížily, protože ani jedna svým způsobem nezapadala. I poté, co se Katherine provdala, udržovala zvyk jejich každotýdenních večeří a za ty roky se z ní stala v podstatě sestra, někdo, komu se Camilla svěřovala se skoro všemi svými strachy.

Až na pár výjimek...

Přestože byla Camillinou nejdražší přítelkyní, dokonce ani ona neznala postranní pohnutky Vexleyho nabídky ke sňatku.

„Jestli je pevně odhodlaný se ti dvorit, proč jeho nabídku nezávažít?“ zeptala se Katherine. Opřela se v sametovém křesle

a Camilla pořádně upila sherry, aby ten absurdní nápad zapila. „Je synem vikomta. Vnukem hraběte.“

Dveře zavrzaly, když se dovnitř protáhla velká šedobílá kočka.

„Bunny!“ Camilla se okamžitě rozzářila a Katherine si s úsměvem odfrkla.

„Nechala jsem pro ni předtím poslat kočár. Víím, jak se cítí osamělá, když pracuješ.“

„Vypadáš královsky jako vždycky,“ řekla Camilla láskyplně své kočce, která na ni zběžně pohlédla, potom se posadila a začala si čistit svou krásnou dlouhou srst.

„Každopádně,“ navázala Kitty, „zpátky k věci. Proč ne Vexley? Je z dobrého rodu.“

„Zneuctěný syn a nechvalně známý mizera. Bulvární plátky mu teď přezdíívají deviant s mrštným jazykem. Proboha, Kitty, copak jsi neviděla jeho poslední karikaturu? *Oplzlá* by pro ni bylo slabé slovo. Je tak explicitní. Zaslechla jsem, že tři kočáry se srazily před výkladní skříní, kde tu ilustraci minulý týden vystavovali.“

„Já zase slyšela, že právě kvůli tomu bulvárnímu plátku navštívilo jeho ložnici sedm nových milenek,“ odvětila Katherine. „Také z dobrého zdroje víím, že ta přezdíívka docela sedí. A rozhodně nemá nic společného s dostatkem či nedostatkem jeho konverzačních schopností.“

Venku se slabý déšť, který se předtím spustil, změnil v hrozivou bouři. Vítr teď skučel a přízračně švihal větvemi stromů o okno, zatímco dvě ženy se uvnitř choulily u ohně se skleničkami sherry.

Jako podle hodinek odešel lord Edwards po večeri do pánského klubu, dopřál dámám čas pít a pobavit se, jako to dělávaly, než se on a Katherine před třemi lety vzali. Proslychalo se, že tam chodil zahnat pocit frustrace, že ještě nezplodili dědice.

Na to téma Kitty nerada mluvila, ale Camilla věděla proč a udržela její tajemství, stejně jako Kitty zachovala tolik Camil-liných.

„Nedokážu ani pochopit, proč by Vexley vážně uvažoval o manželství,“ přemýšlela Camilla. „Sedm nových milenek za přesně tolik nocí je otřesné dokonce i na něj.“

„No tak, drahoušku, nikdy jsem neřekla sedm nocí. Proslýchá se, že se zúčastnil velmi osobních bakchanálií a ani jedna z dam neodcházela zklamaná.“

„Samozřejmě.“ Camilla hlasitě vydechla. „Džentlmen by se měl oddávat neřestem, jen když si kupuje umění, a to tak, že za něj utratí hojné množství peněz, především pak v mé galerii. A vůbec, co manželská počestnost? Už jenom proto bych si Vexleyho nikdy nevzala.“

Přítečce si odfrkla. „Ale drahoušku, to ne. Existuje důvod, proč lidé říkají, že napravení flamendři jsou ti nejlepší manželé. Chceš mít v ložnici hříšného muže. Vlastně čím hříšnější, tím lepší. Spíš bys měla být Vexleymu za jeho nedávné eskapády vděčná. Aspoň víš, že je pořádně oštěřený a má výdrž.“

„Pořádně oštěřený,“ zopakovala Camilla s úsměvem a nepatrným zavržením hlavy. „Těžko říct, jestli popisuješ muže, nebo kus masa.“

„Někteří by tvrdili, že přesně to flamendři jsou. Když máš štěstí, najdeš si prvotřídní flákotu, do které se můžeš zakousnout.“

Katherine předstírala, že si ukousla velké sousto.

„Kitty!“ zasmála se Camilla. „To je hrozné.“

„Škádlení stranou. Pokud si vzpomínáš, William měl také docela reputaci, než jsme se vzali, a nemůžu si stěžovat.“

Napila se sherry, pozorovala Camillu přes okraj skleničky.

Camilla umíněně mlčela.

„Vexley je možná neomalený a vulgární, ale znám několik žen, které si stěžují, že jejich manželé jsou sobečtí milenci, kteří se starají jen o vlastní spokojenost. Copak to není ctnost?“

„Katherine,“ povzdychla si Camilla. „Mluv vážně. Ctnost a Vexley jsou kompatibilní jako olej a voda.“

„Jen si potřebuješ najít energického chlapa s pochybnou morálkou a vyspat se s ním, kdykoliv budeš mít náladu.“

Jako kdyby cokoliv mohlo být pro ženu na tomto světě tak jednoduché.

„Jelikož se ti Vexley zjevně nelíbí,“ pokračovala konečně Katherine, „narazila jsi na jiného potenciálního důvěrného společníka?“

Camilla se ošila. Kitty trvala na tom, že cíl pátrání bude nazývat *důvěrným společníkem*, pátrání, s nímž Camilla srdečně nesouhlasila. Kromě pár vášnivých polibků, trochy laskání a tajné schůzky s nechvalně známým lovcem, který jí ukázal její první orgasmus, Camilla měla jen málo opravdových zkušeností, vystačila si s detaily, jež jí vyprávěla vdaná kamarádka. Poté, co viděla bolest svého otce, když mu zlomil srdce mámin odchod, Camilla zavrhlá manželství.

Nikdy vážně neuvažovala o Kittyině nápadu, ačkoliv po mužském doteku toužila neustále. Katherine o tom nejen věděla, ale také si ke Camillinu pobavení a zděšení často hrála na dohazovačku. Jakmile se Katherine pro něco nadchla, nenechala se odradit.

Kdyby Katherine byla dnes večer v galerii, myslela by si, že lord Sinton by se na Camillina *důvěrného společníka* vskutku hodil, díky čiré dominanci, která z něj vyzářovala. Jevil se jako muž, který ví, co chce, a jde si za tím.

Sinton vešel dovnitř a v podstatě si jediným arogantním pohledem učinil nárok na galerii, podmanil si všechno, včetně Camillina zdravého rozumu.

Přestože za bílého dne se ta vlastnost mohla někomu protivit, Katherine by tvrdila, že po setmění v ložnici to byl žádoucí rys, obzvlášť pokud by se rozhodl zmocnit se Camillina těla se stejnou jistotou.

„Tvé mlčení mě přivádí k domněnce, že už jsi někoho zajímavého našla.“

„Ne,“ zalhala Camilla. „Vůbec ne.“

Neukázněné myšlenky se jí stočily zpátky k okouzujícímu páru smaragdových očí a smyslným ústům, která se pyšnila nebývale ďábelským úsměvem. A ne poprvé toho večera.

Déšť lenivě bubnoval na střechu a Camilla si v kočáře cestou k domu své kamarádky opřela hlavu o čalouněnou stěnu. Zavřela oči a skončila u představ, jak lord Sinton sedí vedle ní a pomalu si ji přitáhne blíž. Prsty jí přejíždí po pažích a zkoumá místěnka odhalené pokožky, kde se rukavice a šaty nedotýkají, jako by ukrývala řešení všech záhad vesmíru.

Upřel na ni pohled svých smaragdových očí. Sledovala, jak se pomalu naklonil. Dal jí čas, aby ho zarazila. Potom jí něžně přešel rty po citlivé pokožce krku v jemňoučkém polibku. Když se jí z toho pocitu zadrhl dech, pokračoval po křivce ramene a dolů podél výstřihu.

Jeho ústa si počínala čím dál odvážněji, každé zkušené kmitnutí jazyka nebo jemné škrábnutí zubů působilo, jako by ji sežehl žhavý blesk.

Až když v podstatě lapala po dechu, zaměřil se na její živůtek. Opatrně zatáhl za každou šňůrku, rozvazoval je s nesnesitelnou přesností. Poté objevil jedno z nejskandálnějších tajemství staré panny. Její lásku pro dámské prádlo. Oděvy, díky nimž se cítila krásná. Kousky, jež tajně získala od švadleny. Byly tak jemné, měkké a ženské, když objímaly její křivky.

Camilla si položila prst do klína, vyhrnula si šaty, zašustění hedvábí znělo oproti rachocení kol kočáru jako zakázaná hudba. Začala si pomalu hladit citlivou pokožku nad krajkou punčoch, přibližovala se k rostoucímu žáru mezi svýma nohama.

Hladila se v kočáře. Představovala si mezi stehny *jeho* prsty. Dotýkala se svého těla, když vtom kočí zaklepal na dveře. Vylekal Camillu a frustrujícím způsobem jí zabránil v dosažení vyvrcholení.

Lord Sinton působil opravdu hříšně. Přesně jako ten prostopášník, o kterém musela přestat snít. Obzvláště poté, co ji požádal o tu jedinou věc, kterou nikdy nenamaluje. Každému, kdo se zajímal o prokleté předměty, bylo nutné se za každou cenu vyhnout. Matka i otec ji před takovými lidmi varovali. Vzácná chvíle, kdy oba trvali na tom samém.

Prokleté předměty nebyly tak úplně schopné vnímat, ale ani se nedalo říct, že by nedokázaly přemýšlet. Camilla věděla, že čarodějka, která je stvořila, tak učinila z nenávisti a díky temné magii umožnila těm předmětům, aby se v průběhu staletí staly zvrácenějšími a chaotičtějšími.

Podle otcových příběhů to znamenalo, že mohly dokonce změnit tvar. Co vzniklo jako trůn, se mohlo proměnit v knihu, dýku nebo pírkó a rázem mohlo bodnout nebo zabít pro pobavení. Prokletý předmět se dokonce dovedl zmocnit živého tvora a žít v jeho těle, dokud ho skořápka hostitele neomrzela.

„Camillo?“ Před očima jí vytanula Katherinina znepokojená tvář. „Drahoušku, mám otevřít okno? Jsi trochu zarudlá.“

„Ne, děkuji. Asi za to může ten poslední doušek sherry.“

Camilla v duchu proklela lorda Ashforda Sintona a jeho svůdná arogantní ústa za to, že ji znovu rozptýlil. Bylo k vzteku, jak moc se jí ten muž protivil a zároveň ji přitahoval. Nemohla uvěřit, že o něm smýšlela takovým způsobem.

To samé se o jiných mužích, které nesnášela, říct nedalo. Nikdy se málem nedovedla k vyvrcholení tím, že by si v kočáře představovala Vexleyho.

Camilla si mlčky slíbila, že už tímto způsobem na Sintona znovu nepomyslí.

„Vexley se zmínil o večírku. Dostala jsi pozvánku?“ zeptala se.

Katherine si ji znovu dlouze prohlédla, než konečně přikývla.

„Doručili ji těsně předtím, než jsi přijela. Prosím, řekni, že půjdeš,“ žadonila. „Nesnesu pomyšlení, že bych se zúčastnila bez tebe.“

Jestli Vexley poslal pozvánku, Camilla bude muset říct ano, aby se vyhnula jeho hněvu, nehledě na to, jak moc se jí tam nechtělo.

Ale něco jí napadlo.

Kdyby šla k Vexleymu domů během večera, který se určitě promění v divokou událost, mohlo by se jí zadařit a třeba by našla ten první padělek.

Vexley tvrdil, že ho ukryl, což znamenalo, že ho má v soukromém pokoji, do kterého se slavnostní hosté nepodívají. Poskytl jí tím skvělou nápovědu.

Až bude večírek v plném proudu, Camilla se pustí do hledání a nepřestane, dokud obraz nenajde. Potom ho vhodí do nejbližšího ohně, než prokletý Vex cokoliv zjistí, a tím se zachrání před dalšími pokusy o vydírání.

Riskantní plán, ale kdyby vyšel, odměna byla příliš velká, aby si takovou příležitost nechala ujít.

V lordových slovech zaznívalo zoufalství a Camilla věděla, že brzy najde způsob, jak ji k tomu přinutit.

„Samozřejmě že se zúčastním.“ Camilla pozvedla skleničku a přitukla si s kamarádkou. „Neumím si představit lepší způsob, jak strávit večer.“

„Lhářko.“ Zasmála se Katherine a zavrtěla hlavou. „Ale jsem ráda, že se tam ukážeš. Víš, jak krásně bouřlivé ty události bývají, obzvláště když se Vexley opije.“

Camilla věděla a modlila se, aby ji prokletý Vex nezklamal.

Katherinina tvář se rozzářila. „Když už je řeč o zajímavých událostech, slyšela jsi o tom novém lordovi, co nedávno přijel? Lord Ashford něco. Všichni o něm mluví.“

Camilla spolkla knedlík, který se jí najednou udělal v krku.

„Opravdu? Nic jsem neslyšela. Aspoň už si lidé nešušejí o mé matce.“

Katherine se na ni smutně usmála. Během uplynulého deseti letí se snažila Camillu ochránit před nejhoršími drby, zvláště před bezcitnými panímámami, které dělaly doslova všechno pro to, aby se ujistily, že se jejich dcery provdají za nejlepší muže sezóny.

„Z toho, co jsi mi řekla, lady Fleur nebyla stydlivka, proto o ní mluví i po deseti letech,“ řekla Kitty. Vycítila, kam se Camillina mysl zatoulala. „A měla pravdu, všechny ty přihloupelé matky ti jen záviděly tvoje nadání. Pamatuješ, co jsi mi o ní vyprávěla?“

Camilla se uchechtla. „Nezáviděly mi mé nadání, Kitty. Myslely si, že jsem divná, a nechtěly, aby se mi jejich synové dvořili.“

Kitty se zničehonic vychytrale usmála. „Nikdy nezapomenu na tu část, kdy prohlásila: *Všichni jsou to hlupáci, chtějí jen od-poutat pozornost od svých idiotských dědiců a jejich nepopíratelně malých údů.*“

„Asi si tu historku pamatuješ špatně,“ odvětila Camilla pobaveně.

„Možná jsem ji trochu přikrášlila. Ale opravdu si myslím, že se strchovali, že bys namalovala nelichotivé a děsivé přesné portréty jejich ochablých ušlechtilých ptáků.“

Camilla si zakryla rukama obličej, snažila se tu představu vyhnat z hlavy. Než její matka odešla, vždycky se uličnický usmívání a vyprávění Camille, že poslala armádu blech do ložnic nejohavnějších šlechticů, postarala se o to, aby jim ten hmyz pokousal zadnice, takže na příštím plese budou mít neustálé nutkání poškrábat se na zadku.

Představa upjatých pánů a dam, jak se snaží se štípanci na zadku zachovat dekorum, dopřála Camille zvrácenou radost. Navzdory všem svým chybám Fleur věděla, jak Camillu rozesmát zlomyslným smyslem pro humor.

„Napsala ti?“ zeptala se Katherine tiše.

Camilla zavrtěla hlavou.

„Ne. Nejspíš poznává svět, jak si vždycky přála.“ Katherine se napila sherry a nechala Camille chvíli pro sebe, aby se uklidnila. Vždycky ji rozrušilo, když se rozhovor stočil k její matce, rázem ji zaplavil ten zmatek a pocit opuštění, které cítila po Fleurině odchodu.

Ale byla to právě Fleur, kdo jí v dětství vyprávěl příběhy přehnaně prapodivné, než aby se zakládaly na skutečnosti. Vyprávěla o říších stínů plných zvláštních tvorů. O bohyních, démonech, upírech a měnavicích. O sedmi démonických princích, každý z nich hříšnější než ten před ním.

Camilla se choulila vedle ní na pohovce, oči zavřeně, a snila.

Pierre také pozorně naslouchal každému příběhu a Camilla měla podezření, že právě magický způsob matčina vyprávění

inspiroval otce k tomu, aby začal malovat výjevy, které jim popisovala.

Fleur jeho umění zpočátku uchvátilo, povzbuzovala ho, aby si nedělal starosti se svým titulem, věnoval se své vášni a otevřel galerii. Jenže postupem času začal být zachycováním těch nepolapitelných bájí takřka posedlý, vyžadoval stále víc příběhů, přesnější popisy. Fleur na to reagovala otráveně, potom byla znuděná a nakonec odtažitá.

Když se Camilla ohlédla nazpět, měla si všimnout těch znamení. Fleur se chovala neklidně, skoro každý den odcházela pryč, nikdy se nedokázala uvolnit, když konečně trávila čas doma.

Nikdy to nikomu neřekla, ale matka jí zanechala jednu věc. Medailonek, poslední tajemství, které dceři svěřila.

Camilla nechtěla lpět na minulosti. Cítila, jak se zpátky vkrádá osamělost, bolest, která nikdy úplně nezmizela, jen se časem ztišila.

Nervózně si pohrávala s medailonkem na krku, který od té doby nosila.

Katherine si všimla kamarádčina povědomého gesta. „Něco tajíš.“

„Dnes jsem ho potkala,“ stočila rozhovor zpátky na méně záradnou půdu. „Toho tajemného nového lorda.“

„Ty prohnilá sucharko!“ Kitty vykulila oči. „Proč to nebyla hned první novinka, o kterou ses se mnou podělila? Je pěkný? Nebo jeho oči vypadaly, jako by ti dokázal sežehnout duši z těla?“

„S kým si to, proboha, myslíš, že mluvíš?“

„Žij trochu, drahoušku. Buď je pěkný, nebo příjemný. I když krása je subjektivní, že?“

Camilla nenuceně pokrčila rameny, nechtěla nic prozradit.

„Není toho moc co říct,“ řekla.

„Tak mi to prozrad. Jaké byly tvé první dojmy?“

„Jsi nemožná,“ odsekla Camilla škádlivě.

„Zvědavá, ne nemožná. Vždyť víš, jak zbožňuji, když se tajemství dozvím jako první.“

„Dobře. Je vysoký, arogantní a nejspíš má malý úd. Jinak si neumím představit, proč by se choval tak neomaleně. Měla bys vidět, jak si to nakráčel dovnitř a dožadoval se zakázky. Muži jako on se mi hnusí. Nepřekvapilo by mě, kdyby byl přesvědčený, že slunce vychází a zapadá jen kvůli němu. Zapomeň na přírodní zákony. Lord Sinton je bůh stvořitel a neodvažuj se na to zapomenout, vidláku.“

Kitty zajiskřily oči stěží potlačenou radostí.

„Vidím, že není *vůbec* co říct. Až na to, že se do něj bláznivě zamiluješ. Nebo možná by byl dokonalým důvěrným společníkem!“

Camilla nemohla nic takového připustit. Zvedla skleničku, když se kamarádka nabídla, že jí dolije, a nechala si své přesvědčení pro sebe.

S trochou štěstí nepříjemný lord Sinton už nikdy nepřekročí práh galerie.

KAPITOLA ČTVRTÁ

„Jestli pokoušeš každého, koho tady šukáš,“ procedil Invido skrz zatnuté zuby, „začnou se šířit zvěsti, Alexeii. Myslíš si, že terorizovat celé Waverly Green napomůže naší výhře?“

„Ne, Vaše Výsosti.“

Blondatý upír si decentně otřel koutek úst černým šátkem, který měl kolem krku. Zbavoval se posledních důkazů, aby ho lidské služebnictvo v Invidově nově nabytém sídle neodhalilo. Ten pohyb působil civilizovaně, v divokém rozporu s krví, která mu stékala po bradě.

„Jestli na tom záleží, neměl jsem v úmyslu nikoho kousnout. Jen jsem mu chtěl dopřát, o co žádal. Vášnivou noc.“

„Vyjde to na stejno, nech si špičáky a ptáka zastrčené. Jestli bys rád něco k zakousnutí nebo si chceš zapíchat, odejdi z Hemlock Hall. Opravdu nepotřebujeme, aby si nějaký neurotik spojil náš příjezd s útoky upíra. Vyjádřil jsem se jasně?“

Jeho zástupce sklonil hlavu, moudře mlčel.

Invido se vrátil do svého sídla, aby naplánoval další postup se slečnou Antoniusovou, ale hned uprostřed hlavní chodby našel upíra se špičáky ve stehenní tepně. Jeho lidský milenec měl kalhoty u kotníků a hlasitě vzdychal, zatímco Alexei střídavě pil z jeho nohy a hladil mu erekci.

Upíří jed byl pro lidi opojný, desetinásobně zesiloval rozkoš a způsoboval, že většina smrtelníků v tu ránu ztratila všechen rozum.

Čím mocnější upír, tím účinnější jed. Alexei (kdysi smrtelník) byl znovuzrozen do říše upírů s mrazivě modrýma očima královské rodiny. Jeho kousnutí proto bylo divoce účinné. Vlastně pouhé líznutí jeho jazyka nebo dotek prstů dokázaly dohnat milence k šílenství dříve, než vůbec okusili jed.

Měl za sebou hrozný den a Invido se chtěl o samotě uchýlit do svého ateliéru, aby si vybil frustraci na čistém plátně.

Místo toho skončil u napomínání vlastního zástupce, jako nějaká chuva, která trestá dítě.

Kdyby se nacházeli v Sedmi kruzích, neviděl by v ničem problém. Samotná říše se vyžívala ve svádění. Alexei mohl šukat (a často to i dělal) s jakýmkoliv ochotným lordem, lady nebo členem rodu.

Dokonce i s jistou bohyní, Alexeiovou nejnovější známostí. Invido musel přiznat, že ta aférka měla svůj užitek, nehledě na to, jak moc Invido neměl dotýčnou rád.

Alexei se vzdálil na opačnou stranu místnosti, dopřál Invidovi čas a prostor na přemýšlení. To na upírech oceňoval. Dokázali celé hodiny mlčet a nehýbat se, skoro jste zapomněli, že tam jsou.

Invido vyhlédl z vysokého okna na tlustou pokrývku mlhy, která obklopovala vápencové sídlo, a dumal spolu s bezútěšným počasím. Déšť bušil do skla, jeho intenzita narůstala spolu s Invidovou zhoršující se náladou.

Orgolio a Lussuro měli pravdu, svést Camillu se zdálo jako nejjasnější cesta k úspěchu. Jenže kdyby dostal slečnu Antoniusovou do postele, nejspíš by chtěla víc, prahla by po něm. Většinu smrtelníků, kteří se s ním ocitli v posteli, poskvrnil jeho hřích. Záviděli každému, kdo byl před nimi, a všem, kteří přišli po nich. Právě proto vymyslel své zásadní pravidlo. Vždycky strávil s milenkou jen jedinou noc. Nikdy víc. Pravidlo jedné noci se stalo legendárním, spolu s touhou jeho milenek.

Často se to stalo součástí zábavy, ale s Camillou mu to připadalo příliš komplikované, aby si něco začal. A to i přesto, že Invido čerpal moc z vyvolávání závisti v druhých a teď potřeboval nahromadit co nejvíc moci, jestli hodlal ve hře zvítězit.

Jenže on si nepustil smrtelníka do postele už celá desetiletí, ne od doby, kdy se to naposledy tak hrozně zvirtlo, a zdráhal se znovu začít.

Pokud byla Camillinou cenou vášnivá noc, možná by tím mohl pověřit Alexeie. Nestálo by je to mnoho sil, ale určitě existoval i jiný způsob.

Invido otevřel deník před sebou a zahleděl se na řádky, které popsal. Dvě nápovědy, jež během uplynulého měsíce získal, doplněné poznámkami, jak je vyřešil.

Z první nápovědy mu ještě pořád vřela krev. Hádanka zabalená do posměchu, doručená v době, kdy pobýval na návštěvě u rodu Avaro, a týden poté, co Irova královna usedla na trůn. Od té doby už uběhl skoro měsíc.

Obvykle u bratrova dvoru hazard nehrál, ale přepadla ho malichernost. Když Invido otočil karty, uvědomil si, že hra začala. Dvanáct lovecky zelených karet s jedinou, osamělou červenou kartou, všechny nepopsané, jen ty jednoduše barvy.

Invido vyčkával celá desetiletí a málem se vzdal naděje, že hra někdy začne. Zrychlil se mu tep, vrhl pohled na hodiny, všiml si, že už skoro nastal čas.

Půlnoc.

Lovecky zelená. Rod Invido.

Červená: pohyblivý terč, jak se domníval.

Bez prodlení spěchal domů do trůnního sálu, dorazil těsně před půlnocí. A tam to skutečně začalo, když polovina jeho trůnu vzplála. Stejně jako na obraze, který teď potřeboval, aby Camilla namalovala.

Trvalo dva týdny, než na základě nápovědy našel dotyčnou umělkyni. Potom strávil skoro další dva týdny zabydlováním se ve Waverly Green. Chtěl rychle pokročit k další nápovědě.

Minulé hry měly tak čtyři až šest náповěd, i když v žádné z nich toho nebylo ani zdaleka tolik v sázce jako teď. Zároveň to znamenalo, že Invido už mohl být v půlce, kdyby Camilla souhlasila s namalováním toho zatraceného trůnu.

Znovu se podíval na náповědy.

*12 zelených, 1 červená = půlnoc, rod Invido, terč / další
náповěda.*

Prokletý trůn.

Sice lila mela. Přesmyčka.

Přesmyčka vyřešena: Camilla Elise.

Venku za oknem přistál havran, zaměřil na něj ebenové oči jako korálky, potom vyletěl do bouřkou promočené oblohy. Mohl to být pouhý pták, ale také špeh. Nikdo mu nemusel připomínat, že není jediným hráčem v této hře, přestože věděl, že každý dostává jiné náповědy.

Ten vílí parchant Lennox si často vybíral k hraní jedince, kterým někdy uškodil, a dával jim tak šanci vyhrát zpátky, o co je připravil. Náповědy, výhru, všechno ušil každému na míru, i když náповědy se často překrývaly. Například pokud se další hráč ochomýtal ve Waverly Green, možná také potřeboval, aby mu Camilla něco namalovala.

Invido zabouchl deník.

Byl na správném místě. Teď jen zbývalo přesvědčit Camillu, aby mu pomohla. Zklidnil si myšlenky a soustředil se jen na bezprostřední okolí, aby měl dostatek prostoru pro vytvoření nové strategie.

Hemlock Hall, rozlehlé panství, které se nacházelo na vrchu velkého kopce s vyhlídkou na třpytivé město pod ním. V tomto ohledu připomínalo Invidovi jeho hřišný domov. Jenže zde všechny podobnosti končily.

Studovna byla plná tmavého dřeva a v kůži vázaných knih, s obrovským stolem a pohodlnými židlemi s vysokými opěradly.

Bez výrazného umění, bez elegantních soch. Jen s nevýraznými mapami smrtelníků, nepřesnými a ohavnými.

Ve vlhkém vzduchu se vznášel jemný pach cigaretového kouře, po letech požitkářství se vsákl do dřeva jako odraz neřestí předchozího majitele a zdálo se, že jich měl mnoho. Lord musel opustit Hemlock Hall poměrně nedávno, poté co zažil těžké časy a měl problém sehnat kupce kvůli zvěstem, že jeho pozemek je prokletý. Přesně ten druh hrozných zpráv, které Invido rád slyšel.

A možná ty zvěsti rozšiřoval sám Invido, celé týdny, až nakonec vyrukoval se svou skvělou nabídkou.

Ne že by peníze dělaly Invidovi starosti. Ale rozpadající se usedlost měla tolik potenciálu a on věděl, že zvěsti jen přispěly k jeho tajemnosti, zajistily, aby místní přijali jeho pozvání přijít si prohlédnout pozemek.

Když nebral v úvahu osobní odpor, neexistoval pro prince Invida lepší způsob, jak vstoupit do společnosti smrtelníků, než uspořádat maškarní ples, jaký ještě neviděli. Tím si byl jistý.

Invido se natáhl přes stůl, aby zvedl lahev tmavé whisky. Odzátkoval ji a trochu si nalil do křišťálové sklenice. Pomalu s ní zakroužil a znovu se zamyslel nad hrou.

Vílí vládce se nikdy nenamáhal, a jak znal Lennox, měl podezření, že i ostatní hráče přivedou první nápovědy právě do Waverly Green. U příležitosti maškarního plesu by mohl Invido zjistit, kdo ti hráči jsou a kolik jich je. A jestli dostali všichni za úkol zadat zakázku Camille, musel je předběhnout.

Špehové už sledovali její galerii dnem i nocí, ale potřeboval zvážit způsoby, jak si ji udržet nablízku.

Podíval se na Alexeie. „Víš se něco nového o Camilliných neřestech? Nějaká pokušení, kterých můžeme využít?“

„Ne, Vaše Výsosti.“

Ozvalo se zaklepání na čerstvě vyleštěné mahagonové dveře.

„Vstupte,“ přikázal.

Jeho majordomus Goodfellow vešel do místnosti a zdvořile se uklonil. „Můj pane.“

Přišlo mu politováníhodné, jak snadno smrtelníci uvěří lžím. Peníze, drahé oblečení a arogance, k tomu Invidovo dobré slovo s právním zástupcem a Alexeiem za zády, nic víc k vytvoření příběhu pro zdejší lidi nepotřeboval. Lord Sinton pocházel z jižní oblasti království Ironwood. Svým příjezdem následoval touhu rodiny rozšířit území a majetek prostřednictvím sňatku.

„Potřeboval jste něco, Goodfellowe?“

Goodfellow střelil nervózním pohledem po upírovi.

„Alexeii,“ řekl Invid, „postarej se o tu záležitost.“

Zástupce přikývl a odešel.

Pokud Invid věděl, lidé v této říši nutně nevěřili na upíry, ale rozhodně dokázali pocítit nebezpečí, když se poblíž jednoho nacházeli.

Strach zesílil smysly smrtelníků, přibližoval je světu zvířat, pokud tedy zrovna nepřešli svůj přirozený instinkt jako hloupost. Ať už kvůli aroganci, nebo egu, člověk zůstával jediným tvorem, který často ignoroval to, co žádná jiná kořist. Důvěřuj svým instinktům, jinak doplatíš na následky.

„Takže?“ zeptal se Invid a odpoutal Goodfellowovu pozornost od odcházejícího upíra.

„Všechny pozvánky jsou rozeslány, můj pane. Žádná šlechtická rodina ve Waverly Green si to nenechá ujít. Kuchař byl...“

„Poslal jste jednu slečně Antoniusové?“

„Té umělkyni?“ podivil se Goodfellow.

Invid nepatrně přikývl.

„Ještě ne, můj pane. Ale domnívám se, že společnost si slečnu oblíbila navzdory její tragické minulosti, takže ji přidám na seznam. Jak jsem říkal, kuchař...“

„Vysvětlí to.“

„Ehm, to s tím kuchařem, nebo...“ Goodfellow se pod Invidovým nelítostným pohledem odmlčel. „Ach, jistě. Matka slečny Antoniusové odešla těsně předtím, než byla uvedena do společnosti, chuděra. Pořádne to mladé slečně ztížila všemi těmi hnusnými drby. Žádná matka si nepřála, aby se jí její syn dvořil.“

V podstatě je z ní stará panna, přestože smetánka miluje její galerii. Právě asi to jediné ji udrželo ve společnosti.“

Invido se nad tím zamyslel. Camillina matka utekla, neměla žádné vyhlídky na manželství... Tak proč ho tak rázně odmítla? Invido jí dal jasně najevo, že je urozený, a očividně byl hezký. Camilla se měla aspoň pokusit flirtovat. Jedině že by čekala, až to udělá on...

Proč Lussurův zatracený plán znamenal vždycky tu správnou cestu? Možná by se Invido opravdu měl pokusit ji svést. Stálo to za pokus.

Goodfellow si vyložil Invidovo mlčenlivé přemýšlení jako pobídku, aby pokračoval.

„Kuchař dostal instrukce k nákupu na trhu a poslal jsem komorníka, aby zajistil masky, které jste si vyžádal. Zahradník už pracuje na květinových dekoracích. Renovace tanečního sálu je v plném proudu a měla by se dokončit aspoň dva dny předem. Tím se naskytne čas na jakékoliv úpravy, po kterých by vaše lordstvo zatoužilo.“

„Co ostružiny a hnědý cukr?“

„Zaříděno, můj pane. Spolu s nejkvalitnějším bourbonem ve Waverly Green.“

Invido přikývl. „Galerie v severním křídle?“

„Všechny portréty byly odhaleny a sochy se teď čistí.“

„Doufám, že bludiště z živého plotu je také pod kontrolou.“

„Samozřejmě. Správce má návrhy, které jste mu poskytl, a postará se o to.“

Napětí, které Invido cítil od Camillina odmítnutí, trochu povolilo. Aspoň něco je dnes večer po jeho.

Goodfellow si odkašlal a Invido potlačil povzdychnutí.

„Ještě něco?“

Goodfellow vytáhl obálku s větší teatrálností, než bylo nezbytně nutné. Decentní, slonovinově světlý papír. Mdlé a bez nápadu.

„Dorazila pozvánka, můj pane. Ze sídla Gretna.“

Invido na sluhu tupě zíral.

„Promiňte, můj pane. Sídlo Gretna je domovem lorda Philipa Vexleyho. Lord se těší ve společnosti oblibě, i když proslul poměrně nechvalnými kousky, pokud mohu mluvit upřímně.“

Navzdory své okázalosti byl Goodfellow hrozná drbna, velmi ochotně Invida zasvětil do spleťtých detailů Waverly Green.

„Jakými kousky?“ Invido se napil whisky. Vzbudil v něm zvědavost.

Goodfellowova brunátná tvář zrudla do karmínově červené, což naznačovalo, že se věc týká nemravností.

„Proslychá se, že pořádá... ehm, zhýralé večírky pro vybraný okruh přátel, můj pane.“

Invido ovládl výraz tváře. *Jak předvídatelné a tak lidské*, pomyslel si.

Ale proč si neužít trochu legrace a nesledovat, jak se v tom Goodfellow plácá?

„Zapojují se hosté do obscenního chování?“

Goodfellow se ostře nadechl, potom přikývl. Oči mu zajiskřily touhou podělit se o ten nádherný skandál.

„A?“ pobídl ho Invido.

„No, slyšel jsem, že někteří hosté se vyplížili do zahrad, aby se tam,“ rozhlédl se, aby se ujistil, že se k nim nikdo nepřikradl, „líbali.“

„Líbali.“ Invido v duchu počítal, dokud ho nepřešlo nutkání se pobodat. „Skutečně byl někdo svědkem tohoto... oplzlého chování?“

„Řekl bych, že ano. I když jsem neslyšel nic konkrétního.“

Invidovi se asi nepodařilo skrýt rozmrzelost tak dobře, jak si myslel. Goodfellow rychle pokračoval.

„Nemluvě o umění, které nasbíral. Většina se nehodí do slušné společnosti. Ne že by si s tím lord Vexley dělal starosti. Proslychá se o něm, že vlastní soukromou sbírku nástrojů ve tvaru mužského údu. Má je schované, jinak by dámy omdlely u večeře. Společnost v případě lorda Vexleyho nad lecčím přivře oči.“

„Máte na mysli to umění ve tvaru mužského údu,“ prohlásil Invido s kamennou tváří.

„Přesně tak, můj pane. Tyhle zvěsti nejsou podložené, ale existují i další, že předvádí... ukázky... jakmile dámy po večeři odejdou.“

Goodfellow by nepochybně utrpěl embolii, kdyby někdy navštívil rod Lussuro.

Démoni, co si hrají s nástroji ve tvaru mužského údu, jsou tam na denním pořádku.

Avšak zmínka o umění vzbudila Invidův zájem.

„Tenhle Vexley je zapálený sběratel umění, že ano?“ zeptal se Invido. Goodfellow přikývl. „Jak velká je jeho sbírka? Větší než naše?“

Goodfellow otevřel ústa, potom je zase zavřel, ještě jednou se nad tím zamyslel.

„Osobně jsem ji neviděl, můj pane, takže to nevím jistě. Ale slyšel jsem, že navštěvuje ulici Silverthorne. A víte, co se říká o temném trhu.“

„Objasni mi to.“

„Inu, můj pane, skoro všichni v Greenu věří, že ti obchodníci nejsou úplně... lidští.“

Invido nepatrně pozvedl obočí. O tom nic neslyšel. Ale jeho špehové si rozhodně něco vyslechnou, že jim tento zcela zbytečný detail unikl.

„Povídejte. Co jsou tedy zač?“

„Prý vyhnané víly. Jenže většina lidí, co tam vstoupí, už má hodně upito. Osobně takovým pohádkám nevěřím.“

Invido strnul. Opravdu zajímavé novinky.

„Jste si jistý, že ten nechvalně proslulý lord navštěvuje tyhle... víly?“

„Ano. Prozradil mi to jeho komorník, můj pane. Jednou týdně, přesný jako hodinky.“

„Přijmi jeho pozvání,“ odvětil Invido a ostrým pokývnutím propustil majordoma. Možná už narazil na dalšího hráče.

Pokud Goodfellow nesouhlasil s rozhodnutím svého pána, moudře to nedal najevo.

Invido chtěl poznat prostopášníka, který obchodoval s vílami, a přesvědčit se, jestli je jeho teorie správná.

Goodfellow odešel vyřídit Invidovy příkazy.

Pokud existovala pravda, která by měla být obecně přijímaná, pak tato: co se týče hříchu, žádný džentlmen z této ani jiné říše si nemůže dělat naděje, že by svedl soupeřit s démonem.

Obzvláště ne s pekelným princem.

KAPITOLA PÁTÁ

Camilla si pohrávala se sukní šatů, kočár rachotil dlážděnou ulicí a vedle ní lord Edwards žvanil o kohoutovi jménem Peter.

Edwards měl zjevně problémy se svým ptákem.

Camilla se modlila, aby to nebyl eufemismus.

Zahleděla se do očí své kamarádce naproti a všimla si, že lady Katherine si přitiskla hřbet ruky ke rtům, nejspíš potlačovala smích. Camillu to ani v nejmenším nepřekvapilo. Obě byly ze stejného zvrhlého těsta. Jenom to dobře skrývaly. Většinou.

„... právě proto, má nejdražší,“ říkal Edwards manželce, „bychom měli co nejdřív zajet do Wintersetu, abychom zkontrolovali usedlost. Prostě nemůžeme dovolit Peterovi, aby tak řádl.“

Kéž by i společnost smýšlela stejně o Vexleym.

„Drahoušku,“ uklidnila ho Katherine bez sebemenšího náznaku pobavení, „nemáme v plánu se vracet do našeho venkovského sídla celé měsíce. Jsem si jistá, že to slepice do léta zvládnou.“ Obrátila pozornost na Camillu. „Přidáš se k nám zase, aspoň na nějakou dobu?“

„Samozřejmě.“

Camillu zaplavila hřejivá vděčnost. Když musela loni v létě pronajmout rodinné venkovské sídlo, Kitty se ujistila, že s nimi Camilla stráví skoro celé období. Nikdy to neřekla nahlas, ale i kdyby nebyla nucena pronajmout otcův dům na venkově, po

jeho smrti by tam nevydržela. Obávala se, že by cítila, jak se jeho duch toulá chodbami. Vzduchem by se linula vůně horké čokolády, kterou pro ně vždycky připravil, aby ji mohli popíjet navzdory letnímu žáru, když maloval a vyprávěl příběhy o vílami políbených lidech, zavázaných tajemnému králi víl.

V některých příbězích vystupoval král krutý, v jiných božský a laskavý. Když Camilla vyrostla, pochopila, že to byly všechno nesmysly, ale zbožňovala Pierrovu lásku k těm legendám. I když ke konci na nich lpěl až příliš zoufale, ztrácel kontakt s realitou.

„Možná by slečna Antoniusová mohla namalovat Peterovu podobiznu?“

Kitty si povzdychla.

Kočár naštěstí zastavil a Camilla byla ušetřena další zmínky o mizerném chování drůbeže. Úleva ale dlouho netrvala. Když přišel kočí, aby jí otevřel dveře a pomohl vystoupit, zmocnila se jí nervozita.

Dorazili k sídlu Gretna, Vexleyho domu.

Jednalo se o městský dům v Greenbriar Park, v jednom z nejexkluzivnějších sousedství na východní straně Greenu. Budova (z šedobílého kamene, zdůrazněná balkóny s tepaným zábradlím a kvetoucími stromy a keři, které se vpředu košatily) byla dokonale udržovaná a ladila s ostatními domy v ulici. Krásný kamenný plot odděloval malinkou předzahrádku od dlážděné třídy.

Camilla vystoupila z kočáru se vztyčenou hlavou a zahleděla se na městský dům, na světla, která uvnitř vřele plála, veselé hosty, již si neuvědomovali, co všechno to stálo. Hlavně její nelegální prodeje pomohly Vexleymu koupit si tento dům. Před Camillou se tyčilo ztělesnění jejích zločinů, vysmívalo se jí svou dekadencí.

V příštích několika hodinách měla hrát o vše. Buď dnes večer získá zpátky svou svobodu, nebo zůstane navždy lapena v síti podvodů prokletého Vexe.

Až příliš rychle jejich trio vystoupalo po velkolepých schodech, byli zbaveni kabátů a štůl a uvedeni do salónu, aby se přivítali s hosty, kteří už dorazili.

Někdo zavolal na lorda Edwardse, jenže Camilla byla tak nervózní, že si sotva všimla, když on a Katherine změnili směr, takže došla k punči zcela osamělá.

Prohlédla si skupinku poblíž, očima hledala Vexleyho. V rohu se idiotští, ale bohatí lordové Walters a Harrington pokoušeli bavít sestry Carrolovy, dvě sličné dámy s medovými vlasy, pošpiněné zvěstmi, že otec si titul zajistil úspěchem v hráčském doupěti. Zdvořile se na ně a pár dalších usmála, ale Vexleyho nezahlédla.

Camilla pozvedla sklenici punče. Napila se a znovu se rozhlédla po místnosti. Katherine a William teď mluvili s Williamovým nejlepším přítelem lordem Garreym. Dvaatřicetiletým mužem, který (jako většina z nich) proslul tím, že občas svou přítomností poctí stránky bulvárních plátků.

Garrey zůstával sezónu co sezónu nejžádanějším mužem díky skutečnosti, že jednoho dne zdědí vévodství. Lordův hříšný úsměv a mladistvý šarm mu také neubíraly, ale jeho sklony k hazardu se daly těžko přehlédnout, jak Camilla pravidelně připomínala Kitty.

Dorazily i slečna Youngová a slečna Linusová. I když Camilla pochybovala, že jejich rodiče vědí o tom, že se vyplížily ven, aby navštívily Vexleyho dům. Obě ženy se blížily postavení staré panny, ale ještě nebyly úplně na odpis.

Jejich gardedáma, vdova Janelle Baddeová, pozvedla sklenici Camille na pozdrav. Camilla ji vždycky obdivovala. Provdala se za třikrát staršího muže a on krátce poté zemřel. Zanechal po sobě mladou šťastnou vdovu, která naplno využívala svého postavení, měla milence a nabídlá se, že bude hrát gardedámu neprovdaným kamarádkám, když si to příležitost vyžádá.

Společnost to navenek neschvalovala, ale ani s tím nemohli nesouhlasit. Camilla se právě vrátila k prohlížení druhé poloviny místnosti, když přistála pohledem na něm.

Lord Ashford Sinton v celé své dominantní, protivné slávě.

Stál o samotě, obdivoval obraz na opačné straně místnosti a zatím si jí nevšiml, takže si dopřála chvíli na to, aby si ho

prohlédla. Trošku ji naštvalo, že není jediná. Vdova Janelle si v podstatě olizovala rty, když ho přejížděla pohledem.

Camilla chápala její reakci. Ten muž měl výraznou postavu, dokonce i když stál na opačné straně místnosti. Světlo svíci pozlatilo ostré rysy jeho obličeje. Camilla s trhnutím spatřila, k čemu s takovým zaujetím vzhlížel. Přibližoval se k jejímu oblíbenému obrazu ve Vexleyho domě.

Akvarel pole s venkovskou stodolou, něco, co si představovala na severu, nebo dokonce v jedné z otcových pohádek. Byl plný sytých odstínů zelené a krémové, od hor v pozadí, které byly lovecky tmavě zelené, po dlouhou travu vpředu, zářivou, bledě šalvějovou.

Obraz vyvolával pocit míru. Představu jednoduchosti, života bez tajemství, bez společenské klece.

Jaké by to bylo běhat naboso v té měkké trávě? Vykasat si sukni ke kolenům a nestarat se o to, jestli se to hodí pro dámu? Camilla toužila ucítit pod nohama hlínu, tančit v noční košili pod nebem posetým hvězdami. Žít, aniž by ji svazovala pravidla druhých. Pod vši tou okázalostí a zdvořilostmi zůstávala divoká a nezkrotná.

Zajímalo ji, co Sinton viděl, co cítil, když zvedl ruku a téměř uctivě přešel po stodole. „On je... pěkný kousek, vidíte?“

Camilla se polekala hlasu vdovy Janelle. Na Camillu se ale ani nepodívala, pohledem prakticky spalovala oblečení ze Sintonových zad.

„Víte, jak se jmenuje?“ vyzvíдалa vdova lačně.

Camilla se při té otázce naježila, i když taková reakce nedávala smysl.

„Ne, promiňte.“ Rychle přesměrovala pozornost zpátky k večírku. „Jsem vyprahlá. Dala byste si ještě trochu punče?“

Vdova Janelle něco zamumlala. Camilla se vrátila k nedalekému občerstvení. Nechala Janelle jejím vilným pohledům. Vexley zatím hosty nepočítal svou přítomností, což značilo, že buď někde leží namol opilý, nebo doufá v dramatický nástup. Tak, či

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Trůn padlých.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.